A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2016. február 4.*

„Előzetes döntéshozatal — Elfogadhatóság — Dömping — Kínából és Vietnamból származó, bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatala — Az 1472/2006/EK rendelet és az 1294/2009/EU végrehajtási rendelet érvényessége — A WTO dömpingellenes megállapodása — 384/96/EK rendelet — A 2. cikk (7) bekezdése — A dömping tényének a megállapítása — Nem piacgazdaságú országokból származó behozatalok — Piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése iránti kérelmek — Határidő — A 9. cikk (5) és (6) bekezdése — Egyéni elbírálás iránti kérelmek — 17. cikk — Mintavétel — A 3. cikk (1), (5) és (6) bekezdése, a 4. cikk (1) bekezdése, valamint az 5. cikk (4) bekezdése — Az uniós gazdasági ágazatok együttműködése — A 3. cikk (2) és (7) bekezdése — A kár fennállásának meghatározása — Más ismert tényezők — Közösségi Vámkódex — A 236. cikk (1) és (2) bekezdése — Nem jogszabály szerinti vámok visszatérítése — Határidő — Előre nem látható körülmények vagy vis maior — Dömpingellenes vám kivetéséről szóló rendelet érvénytelensége”

A C-659/13. és C-34/14. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek tárgyában, amelyeket a First-tier Tribunal (Tax Chamber) (elsőfokú bíróság [adójogi tanács], Egyesült Királyság) és a Finanzgericht München (müncheni adóügyi bíróság, Németország) 2013. december 13-án, illetve 2014. január 24-én érkezett, 2013. december 9-i, illetve 2013. október 24-i határozataival terjesztett elő az előtte

a **C & J Clark International Ltd**

és

The Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs (C-659/13),

valamint

a **Puma SE**

és

a **Hauptzollamt Nürnberg** (C-34/14)

között folyamatban lévő eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: L. Bay Larsen, a harmadik tanács elnöke, a negyedik tanács elnökeként eljárva, J. Malenovský (előadó), M. Safjan, A. Prechal és K. Jürimäe bírák,

* Az eljárás nyelvei: német és angol.

főtanácsnok: Y. Bot,

hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. július 8-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a C & J Clark International Ltd képviseletében A. Willems, S. De-Knop, S. Mourabit és J. Charles advocaten,

– a Puma SE képviseletében K. von Brocke Rechtsanwalt, valamint E. Vermulst, J. Sud és S. Van Cutsem advocaten,

– az Európai Unió Tanácsa képviseletében S. Boelaert és B. Driessen, meghatalmazotti minőségben, segítőik: B. O'Connor solicitor és S. Gubel avocat,

– az Európai Bizottság képviseletében L. Armati, L. Grønfeldt és T. Maxian Rusche, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2015. szeptember 17-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek a Kínai Népköztársaságból és Vietnamból származó, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2006. október 5-i 1472/2006/EK tanácsi rendelet (HL L 275., 1. o.; helyesbítés: HL L 130., 2007.5.22., 48. o.; a továbbiakban: végleges rendelet), valamint a 384/96/EK tanácsi rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti, az intézkedések lejárati felülvizsgálatot követően a Vietnamból és a Kínai Népköztársaságból származó, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó, a Makaó Különleges Közigazgatási Területről szállított – a Makaóból való származás bejelentésére tekintet nélkül –, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára kiterjesztett végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2009. december 22-i 1294/2009/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL L 352., 1. o.; a továbbiakban: meghosszabbító rendelet, a végleges rendelettel együtt pedig: vitatott rendeletek) érvényességére és értelmezésére, továbbá a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Vámkódex) 236. cikkének értelmezésére irányul.

2 E kérelmeket két, a C & J Clark International Ltd (a továbbiakban: Clark) és a Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (az Egyesült Királyság adó- és vámhivatala), valamint a Puma SE (a továbbiakban: Puma) és a Hauptzollamt Nürnberg (nürnbergi fő vámhivatal) között, a Clark és a Puma által bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik Európai Unióba való behozatalakor a vitatott rendeletek alapján megfizetett dömpingellenes vám tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

A nemzetközi jog

3 A többoldalú tárgyalások uruguayi fordulóján (1986–1994) elért megállapodásoknak az Európai Közösség nevében a hatáskörébe tartozó ügyek tekintetében történő megkötéséről szóló, 1994. december 22-i 94/800/EK tanácsi határozattal (HL L 336., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 80. o.) az Európai Unió Tanácsa jóváhagyta a Marrakeshben 1994. április 15-én aláírt, a Kereskedelmi Világszervezet létrehozásáról szóló egyezményt, valamint az ezen egyezmény 1–3. mellékletében szereplő megállapodásokat (a továbbiakban együtt: WTO-megállapodások), amelyek közé tartozik az 1994. évi Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás (HL 1994. L 336., 103. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 189. o.; a továbbiakban: a WTO dömpingellenes megállapodása).

4 A WTO dömpingellenes megállapodásának 6.10. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A hatóságoknak általában a vizsgált termék valamennyi ismert exportőre és termelője esetében egyéni dömpingkülönbözetet kell megállapítaniuk. Abban az esetben, amikor az érintett exportőrök, termelők, importőrök vagy a vizsgált termékfajták száma olyan magas, hogy az egyéni dömpingkülönbözet megállapítása nem lehetséges, a hatóságok a vizsgálatot leszűkíthetik akár egy elfogadható számú érdekelt félre vagy termékre olyan módon, hogy a kiválasztás idején rendelkezésükre álló információ alapján statisztikailag érvényes mintát vesznek, a kérdéses országokból érkező export legnagyobb, még elfogadhatóan vizsgálható százalékára.”

5 E megállapodás 9.2. cikke értelmében:

„Amikor valamilyen termékre dömpingellenes vámot vetnek ki, az ilyen dömpingellenes vámot minden esetben be kell hajtani a termék importjának forrásaitól a megfelelő összegben, anélkül, hogy különbséget tennének az egyes, bizonyítottan dömpingelő és kárt okozó források között, kivéve azokat az importforrásokat, amelyektől e Megállapodás értelmében árral kapcsolatos kötelezettségvállalást fogadtak el. A hatóságoknak meg kell nevezniük a kérdéses termék szállítóját vagy szállítóit. Akkor azonban, ha egyazon ország több szállítója érintett a termék importjában, és az összes szállítót nem lehet megnevezni, a hatóságok megnevezhetik az érintett szállító országot. Akkor, ha több ország több szállítója érintett, a hatóságok vagy az összes szállítót nevezhetik meg, vagy ha ez nem lehetséges, az összes szállító országot.”

Az uniós jog

A Vámkódex

6 A Vámkódex 236. cikke a következőket írja elő:

„(1) A behozatali vagy kiviteli vámokat vissza kell fizetni, amennyiben megállapításra kerül, hogy megfizetésükkor e vámösszegek nem jogszabály szerintiek voltak […].

[…]

(2) A behozatali vagy kiviteli vámokat a megfelelő vámhivatalnál a szóban forgó vámösszegnek az adóssal való közlésétől számított 3 éven belül benyújtott kérelemre fizetik vissza vagy engedik el.

Ezt a határidőt meg kell hosszabbítani, ha az érintett személy igazolja, hogy előre nem látható körülmény vagy *vis maior* miatt akadályoztatva volt a kérelem említett határidőn belüli benyújtásában.

[...]”

A 384/96 rendelet

7 Az alapeljárás tárgyát képező tényállás időpontjában a dömpingellenes intézkedések Unió általi elfogadását a 2004. március 8-i 461/2004/EK tanácsi rendelettel (HL L 77., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 150. o.) módosított, az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/1996/EK tanácsi rendelet (HL 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o.; a továbbiakban: 384/96 rendelet) szabályozta.

8 A 384/96 rendelet „Alapelvek” című 1. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„(1) Dömpingellenes vám vethető ki minden olyan dömpingelt termékre, amelynek a[z Unióba] történő szabad forgalomba bocsátása kárt okoz.

(2) Egy termék akkor tekinthető dömpingelt terméknek, ha a[z Unióba] irányuló exportára alacsonyabb, mint egy hasonló terméknek a rendes kereskedelmi forgalomban az exportáló országra megállapított összehasonlítható ára.”

9 E rendeletnek „A dömping meghatározása” című 2. cikkének (1)–(6) bekezdése írta elő a termék rendes értékének meghatározására vonatkozó általános szabályokat. E cikk (1) bekezdése konkrétan úgy rendelkezett, hogy „[a] rendes érték rendszerint az exportáló országban a független vevők által a rendes kereskedelmi forgalom keretében ténylegesen fizetett vagy fizetendő árakon alapszik”.

10 Az említett rendelet 2. cikkének (7) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„a) A nem piacgazdaságú országokból származó behozatal […] esetén a rendes értéket egy piacgazdaságú harmadik ország ára vagy számtanilag képzett értéke [helyesen: egy piacgazdaságú harmadik országban alkalmazott ár vagy számtanilag képzett érték] vagy az ilyen harmadik országból más országokba, beleértve a[z Uniót] is, történő kivitel esetén felszámított ár alapján kell megállapítani, illetve ha ez nem lehetséges, bármilyen más elfogadható [helyesen: észszerű] alapon megállapítható, ideértve a hasonló termékért a[z Unióban] ténylegesen fizetett, vagy fizetendő árat, és azt szükség esetén megfelelően módosítani kell úgy, hogy egy észszerűen elfogadható haszonkulcsot is magában foglaljon.

[...]

b) A Kínai Népköztársaságból, [...] Vietnamból [...], valamint a vizsgálat kezdeményezésének idején WTO-tagsággal rendelkező, nem piacgazdaságú országból származó behozatallal kapcsolatos dömpingellenes vizsgálatok során a rendes értéket az (1)–(6) bekezdésnek megfelelően határozzák meg, amennyiben a vizsgálat alá eső egy vagy több gyártó megfelelően indokolt kérelme alapján, valamint a c) pontban előírt kritériumoknak és eljárásoknak megfelelően kimutatható, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók számára az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében. Ettől eltérő esetben az a) albekezdésben megállapított szabályokat kell alkalmazni.

c) A b) albekezdés szerinti kérelmet írásba kell foglalni, és ennek elegendő bizonyítékot kell tartalmaznia arra nézve, hogy a gyártó piacgazdasági feltételek alapján működik, vagyis:

[...]

A vizsgálat megkezdésétől számított három hónapon belül döntést hoznak arról, hogy a gyártó megfelel-e a fent említett kritériumoknak, miután külön konzultációkat folytattak a tanácsadó bizottsággal, és miután a[z Unió] érintett gazdasági ágazata számára lehetőséget biztosítottak az észrevételek megtételéhez. Ez a döntés az egész vizsgálat folyamán hatályban marad."

11 Ugyanezen rendeletnek „A kár meghatározása" [helyesen: A kár fennállásának meghatározása] címet viselő 3. cikkének (1), (2) és (5)–(7) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„(1) E rendelet értelmében a »kár« kifejezés, amennyiben nincs másként meghatározva, a[z Unió]egy gazdasági ágazatának okozott jelentős hátrányt, a[z Unió] egy gazdasági ágazatának jelentős hátrány okozásával való fenyegetését, illetve az ilyen gazdasági ágazat létrehozásának jelentős hátráltatását jelenti, és e cikk rendelkezéseinek megfelelően kell értelmezni.

(2) A kármegállapításnak tényleges bizonyítékokon és tárgyilagos vizsgálaton kell alapulnia, a) mind a dömpingelt import mennyiségét és a dömpingelt importnak a[z Unió]piacán lévő hasonló termékek árára gyakorolt hatását; b) mind az ilyen importnak a[z uniós]iparra gyakorolt hatását illetően.

[...]

(5) A dömpingelt behozatalnak az érintett [uniós] gazdasági ágazatra gyakorolt hatására vonatkozó vizsgálatnak ki kell terjednie mindazon gazdasági tényezők és mutatók értékelésére, amelyek a gazdasági ágazat helyzetét befolyásolják. [...]

(6) A (2) bekezdéssel kapcsolatosan bemutatott összes releváns bizonyítékkal alátámasztva bizonyítani kell, hogy a dömpingelt behozatal e rendelet értelmében kárt okoz. Ez különösen annak bizonyítását igényli, hogy az (5) bekezdésben leírt, a[z uniós] ágazatot érő hatást a (3) bekezdés alapján megállapított mennyiség- és/vagy árszint okozta, és hogy ez a hatás olyan mértékű, amely jelentősnek minősíthető.

(7) A dömpingelt behozatalon kívüli azon ismert tényezőket, amelyek a dömpinggel egy időben kárt okoznak a[z Unió] egy gazdasági ágazatának, szintén meg kell vizsgálni annak biztosítása érdekében, hogy az ezen tényezők által okozott kárt ne tulajdonítsák a (6) bekezdés szerinti dömpingelt behozatal eredményének. Az ilyen tényezők közé tartozik a nem dömpingáron eladott importtermékek ára és mennyisége, a kereslet csökkenése vagy a fogyasztási szokások változásai, a harmadik országbeli és a[z uniós] gyártók korlátozó kereskedelmi gyakorlata, illetve a közöttük zajló verseny, a technológiai fejlődés, valamint a[z uniós] ipar exportteljesítménye és termelékenysége."

12 A 384/96 rendeletnek „A[z uniós] gazdasági ágazat fogalmának meghatározása" című 4. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„E rendelet alkalmazásában a[z] »[uniós] gazdasági ágazat« kifejezést úgy kell értelmezni, hogy az a hasonló termékek [uniós] termelőinek összességére vagy közülük azokra vonatkozik, akiknek együttes termelése az érintett termék teljes [uniós] termelésének az 5. cikk (4) bekezdésének meghatározása szerinti jelentős hányadát teszi ki […]

[…]"

13 E rendelet „Eljárás kezdeményezése" című 5. cikkének (1) és (4) bekezdése előírta:

„(1) […] az állítólagos dömping fennállásának, mértékének és hatásának megállapítására irányuló vizsgálatot bármely természetes vagy jogi személy vagy a közösségi gazdasági ágazat nevében eljáró jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet írásbeli panaszára kell megindítani.

[…]

(4) Az (1) bekezdés alapján vizsgálat csak akkor indítható, ha panasznak a hasonló termékek [uniós] termelői részéről való támogatása vagy ellenzése mértékének megvizsgálása alapján megállapítást nyer, hogy a panaszt a [uniós] gazdasági ágazat részéről vagy annak nevében nyújtották be. A panasz akkor tekinthető a[z uniós] ipar részéről vagy annak nevében benyújtottnak, ha azt azok a[z uniós] termelők támogatják, akiknek együttes termelése a[z uniós] iparnak a panaszt támogató vagy azt ellenző részében a hasonló termék termelésének 50%-át meghaladja. Nem lehet azonban vizsgálatot indítani akkor, ha a panaszt kifejezetten támogató [uniós] termelők részesedése a[z uniós] ipar által termelt hasonló termék össztermeléséből kevesebb, mint 25%.”

14 Az említett rendeletnek „Az eljárás megszüntetése intézkedés meghozatala nélkül; végleges vámok kivetése” című 9. cikkének (5) és (6) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„(5) Megkülönböztetés nélkül és forrástól függetlenül megfelelő nagyságú dömpingellenes vámot kell kivetni minden olyan importtermékre, amelyről megállapítható, hogy dömpingelt és kárt okoz, kivéve az olyan forrásból származó behozatalt, amelyre az e rendeletben foglalt feltételek szerinti kötelezettségvállalás került elfogadásra. A vámot megállapító rendelet a vámot minden egyes szállítóra nézve, vagy ha ez kivihetetlen, illetve a 2. cikk (7) bekezdése a) pontjában meghatározott esetekben, általános szabályként, az érintett szállító országra nézve határozza meg.

Ha a 2. cikk (7) bekezdésének a) pontját kell alkalmazni, egyedi vámot határoznak meg azokra az exportőrökre, amelyek megfelelően alátámasztott kérelmek alapján bizonyítani tudják az alábbiakat:

a) ha teljes mértékben vagy részben külföldi tulajdonban lévő vállalkozásról vagy vegyes vállalatról van szó, az exportőrök szabadon hazautalhatnak tőkét és nyereséget;

b) az exportárakat és exportmennyiségeket, valamint az értékesítési feltételeket szabadon határozzák meg;

c) a részvények többsége magánszemélyek tulajdonában van. Azok az állami tisztviselők, akik az igazgatótanácsban foglalnak helyet, vagy kulcsfontosságú vezetői pozíciót töltenek be, kisebbségben vannak, illetve bizonyítani kell, hogy a vállalat kellőképpen független az állami befolyástól;

d) az árfolyamok átszámítása piaci árfolyamon történik; és

e) az állami beavatkozás nem olyan mértékű, amely lehetővé teszi az intézkedések kijátszását olyan esetben, ha egyedi exportőrökre eltérő vámtételeket határoznak meg.

(6) Amennyiben a Bizottság a 17. cikknek megfelelően a vizsgálatának körét korlátozza, a 17. cikknek megfelelően jelentkező, de a vizsgálati körbe nem tartozó exportőrök vagy termelők behozatalaira alkalmazandó dömpingellenes vám nem haladhatja meg a mintában szereplő felekre nézve megállapított dömpingkülönbözet súlyozott átlagát. […] Egyéni vámokat [helyesen: egyedi vámokat] kell kivetni az exportőr vagy gyártó azon importjaira, amelyek a 17. cikk alapján egyéni elbírálásban részesülnek.”

15 Ugyanezen rendelet „Időtartam, felülvizsgálat és visszatérítés” című 11. cikkének (8) bekezdése előírta:

„[...] az importőr a beszedett vámok visszatérítését kérheti, ha bizonyítható, hogy a vám megfizetésének alapjául szolgáló dömpingkülönbözet megszűnt vagy olyan szintre csökkent, amely az érvényben levő vám szintje alatt van.

A dömpingellenes vám visszatérítésének igénylésekor az importőrnek kérelmet kell benyújtania a Bizottsághoz. A kérelmet azon tagállamon keresztül kell benyújtani, amelynek a területén a termékeket szabad forgalomba bocsátották, és attól az időponttól számított hat hónapon belül, amikor az illetékes

hatóságok a kivetendő végleges vámok összegét jogszerűen megállapították, vagy amikor az átmeneti vám által biztosított összeg beszedéséről végleges döntés született. A tagállamok a kérelmet haladéktalanul továbbítják a Bizottsághoz.

[...]”

16 A 384/96 rendelet „Mintavétel” című 17. cikkének (1) és (3) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„(1) Azokban az esetekben, amikor a panaszosok, az exportőrök vagy importőrök, a termékfajták vagy az ügyletek száma túl magas, a vizsgálat a kiválasztás időpontjában rendelkezésre álló információk alapján statisztikailag érvényes minták használatával a felek, termékek vagy ügyletek észszerű körére korlátozható, vagy arra a legnagyobb reprezentatív termelési, eladási vagy exportmennyiségre szűkíthető, amely a rendelkezésre álló idő alatt megfelelően megvizsgálható.

(2) A felek, termékfajták, illetve ügyletek e mintavételi rendelkezések alapján történő végső kiválasztása a Bizottság hatásköre, de ennek során az érintett felek véleményének kikérésével és beleegyezésével kiválasztott minták előnyt élveznek, feltéve, hogy ilyen felek jelentkeznek és a vizsgálat megindításától számított három héten belül elegendő információt bocsátanak rendelkezésre a reprezentatív minta kiválasztásához.

(3) A vizsgálat e cikkel összhangban történő korlátozása esetén is ki kell azonban számítani az egyéni dömpingkülönbözetet azon eredetileg ki nem választott exportőrök vagy termelők vonatkozásában, akik a szükséges információkat az e rendeletben meghatározott határidőn belül benyújtják, kivéve azt az esetet, ha az exportőrök, illetve importőrök száma olyan magas, hogy az egyedi vizsgálatok túlzott terhet jelentenének és akadályoznák a vizsgálat megfelelő időben történő befejezését.”

Az 1972/2002/EK rendelet

17 A 384/96 rendeletet az elfogadását követően több alkalommal módosították. Konkrétan, a 9. cikkének (5) bekezdését a 2002. november 5-i 1972/2001/EK tanácsi rendelet (HL L 305., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 31. kötet, 226. o.) módosította. E módosítás lényegében egy második albekezdéssel egészítette ki a 9. cikk (5) bekezdésének első albekezdését. Az 1972/2002 rendelet (7) preambulumbekezdése e szöveg beiktatását a következőképpen indokolja:

„A 384/96[…] rendelet nem adja meg azokat a kritériumokat, amelyek alapján arra az exportőrre, amelyre a 2. cikk (7) bekezdése a) pontjának megfelelően állapítottak meg normál értéket, e normál értéknek az exportőr egyedi exportárával történő összehasonlítása alapján számított egyedi vámtételt határozhatnak meg. Az átláthatóság és a jogbiztonság érdekében az ilyen egyéni elbírálás engedélyezéséhez egyértelmű kritériumokat célszerű megállapítani. A 384/96[…] rendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozó exportőrök kiviteli árait ezért akkor lehet figyelembe venni, ha az adott vállalkozás exporttevékenysége tekintetében szabadon dönthet, ha a vállalkozás tulajdonjoga és ellenőrzése kellőképpen független, és ha az állami beavatkozás nem olyan jellegű, amely az egyedi dömpingellenes intézkedések kijátszását lehetővé tenné. Ilyen egyéni elbírálás azoknak az exportőröknek nyújtható, amelyek tekintetében megalapozott kérelmek alapján igazolható, hogy a teljes mértékben vagy részben külföldi tulajdonban lévő vállalkozások vagy vegyes vállalatok szabadon hazautaltathatnak tőkét és nyereséget; hogy az exportárak, exportmennyiségek és feltételek, valamint eladási feltételek szabadon határozhatók meg, és hogy a devizaárfolyamok átszámítása piaci árfolyamok alapján történik. Azt is bizonyítani kell, hogy a részvények többsége magánszemélyek tulajdonában van, és hogy kisebbségben vannak azok az állami tisztviselők, akik az igazgatótanácsban foglalnak helyet vagy kulcsfontosságú vezetői pozíciót töltenek be, illetve hogy a vállalkozás kellőképpen független az állami beavatkozástól.”

Az 1225/2009/EK rendelet

18 Az alapeljárás tárgyát képező tényállás felmerülését követően a 384/96 rendeletet hatályon kívül helyezték, és azt az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 343., 51. o., helyesbítés: HL L 7., 2010.1.12., 22. o.) váltotta fel, amely az E*urópai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését, vagyis 2009. december 22-ét követő huszadik napon lépett hatályba.

19 Az 1225/2009 rendelet 9. cikke (5) bekezdése eredeti változatának szövege megegyezett a 384/96 rendelet 9. cikkének (5) bekezdésében szereplő, az 1972/2002 rendelettel módosított szöveggel.

20 E rendelkezést azonban azóta módosította az 1225/2009 rendelet módosításáról szóló, 2012. június 13-i 765/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 237., 1. o.). A 2. cikkének megfelelően a 765/2012 rendelet az E*urópai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését, vagyis 2012. szeptember 3-át követő harmadik napon lépett hatályba, és ezt a rendeletet a hatálybalépését követően az 1225/2009/EK rendelet alapján indított valamennyi vizsgálatra alkalmazni kell. A 765/2012 rendelet preambuluma a következőképpen indokolja az 1225/2009 rendelet módosítását:

„(1) A [WTO] Vitarendezési Testülete (a továbbiakban: [DSB]) 2011. július 28-án elfogadta a Fellebbviteli Testület jelentését és a Fellebbviteli Testületnek »Az Európai Közösségek – Az egyes Kínából származó vas vagy acél kötőelemek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes intézkedések« ügyről szóló jelentésével módosított vizsgálóbizottsági jelentést (a továbbiakban: a jelentések) […].

(2) A jelentésekben többek között megállapítást nyert, hogy az [1225/2009] rendelet […] 9. cikkének (5) bekezdése nincs összhangban a WTO dömpingellenes megállapodása 6. cikkének (10) bekezdésével, 9. cikkének (2) bekezdésével és 18. cikkének (4) bekezdésével, valamint a WTO-egyezmény XVI. cikkének (4) bekezdésével. A[z 1225/2009 rendelet] 9. cikkének (5) bekezdése kimondja, hogy a[z 1225/2009 rendelet] 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja értelmében piacgazdasági elbánásban nem részesülő, nem piacgazdaságú ország egyedi exportáló gyártóira egy országos vámtétel alkalmazandó, kivéve, ha ezek az exportőrök bizonyítani tudják, hogy megfelelnek a[z 1225/2009 rendelet] 9. cikkének (5) bekezdésében meghatározott, az egyéni elbírálás biztosításához szükséges követelményeknek.

(3) A Fellebbviteli Testület megállapította, hogy a[z 1225/2009 rendelet] 9. cikkének (5) bekezdése vélelmet állít fel, amely alapján a nem piacgazdaságú országok exportáló gyártói nem jogosultak egyéni elbírálásra, és ha mégis ilyen elbírálásban kívánnak részesülni, bizonyítaniuk kell, hogy megfelelnek az annak teljesítésére előírt követelményeknek. A Fellebbviteli Testület szerint a vonatkozó WTO-megállapodásokban nem szerepel olyan jogalap, amely ezt a vélelmet alátámasztaná.

(4) A Fellebbviteli Testület ugyanakkor egyértelművé tette, hogy egy több exportőrre vonatkozó egységes dömpingkülönbözet és egységes dömpingellenes vám megállapítása során e megállapításnak a WTO dömpingellenes megállapodása 6. cikkének (10) bekezdésével és 9. cikkének (2) bekezdésével való összeegyeztethetősége attól függ, hogy fennállnak-e olyan esetek, amelyek arra mutatnak, hogy két vagy több exportőrt – jóllehet jogilag elkülönülnek – a közöttük létesült kapcsolat okán indokolt egyetlen egységként kezelni. [...] E tekintetben a[z 1225/2009 rendelet] 9. cikke (5) bekezdéséhez javasolt módosítások fenti esetekre vonatkozó meghatározásait a Fellebbviteli Testület magyarázataira tekintettel és a dömpingellenes alaprendelet más rendelkezéseiben szereplő azonos vagy hasonló meghatározások sérelme nélkül kell alkalmazni.

(5) Az Unió 2011. augusztus 18-án értesítette a [DSB]-t abbéli szándékáról, hogy WTO-kötelezettségeinek tiszteletben tartása érdekében végrehajtja a [DSB] e vitával kapcsolatos határozatait és ajánlásait.

(6) E célból módosítani kell a[z 1225/2009 rendelet] 9. cikkének (5) bekezdésében foglalt rendelkezéseket."

Az 1515/2001/EK rendelet

21 A WTO Vitarendez[ési] Testülete által dömping- és szubvencióellenes ügyekkel kapcsolatban elfogadott jelentés után a Közösség által hozható intézkedésekről szóló, 2001. július 23-i 1515/2001/EK tanácsi rendelet (HL L 201., 10. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 38. kötet, 50. o.) 1. cikkének (1) bekezdése többek között előírja, hogy ha a DSB jelentést fogad el az Unió által a dömpingellenes szabályozása alapján hozott intézkedésről, a Tanács az esetnek megfelelően hatályon kívül helyezheti a vitatott intézkedést, vagy módosíthatja azt, vagy bármely egyéb egyedi intézkedés elfogadhat, amelyet az adott körülmények között megfelelőnek tekint.

22 Az 1515/2001 rendelet 3. cikke úgy rendelkezik, hogy „[a]z e rendelet alapján elfogadott intézkedések hatálybalépésük időpontjától kezdve hatályosak és – eltérő rendelkezés hiányában – nem szolgálnak az ezen időpont előtt beszedett vámok visszatérítésének alapjául."

Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A vitatott rendeletek

23 A Bizottság az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* 2005. július 7-én közzétett értesítésében (HL C 166., 14. o.) bejelentette a Kínából és Vietnamból származó, bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik (a továbbiakban: szóban forgó termékek) Unióba történő behozatalára vonatkozó dömpingellenes eljárás megindítását.

24 A Bizottság 2006. március 23-án elfogadta a Kínai Népköztársaságból és Vietnamból származó, bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló 553/2006/EK rendeletet (HL L 98, 3. o., a továbbiakban: ideiglenes rendelet). A 3. cikke értelmében e rendelet 2006. április 7-én lépett hatályba, hat hónapos időszakra.

25 Az ideiglenes rendelet (119) és (120) preambulumbekezdése kifejti:

„(119) Több érdekelt fél észrevételezte, hogy a brazíliai termelők és az érintett országokbeli termelők költségszerkezete eltérő, mivel egyes olyan költségelemek (kutatás-fejlesztés, formatervezés stb.), amelyeket a kínai és vietnami termelők esetében exportált termékeik fogyasztói viselnek, Brazíliában a termelőket terhelik.

(120) A vizsgálat megállapította, hogy egyes esetekben az érintett országok exportőrei valóban a[z Unió] olyan korábbi termelőinek értékesítették az érintett terméket [az Unióban], amelyek a gyártási költségek említett elemeit továbbra is fedezik, és a terméket saját márkanevük alatt értékesítik. Ez azonban nem ok Brazília megfelelő analóg országként történő kiválasztásának elutasítására, mivel a rendes érték megállapítása során e költségelemek tekintetében kiigazítások eszközölhetők."

26 A Tanács 2006. október 5-én elfogadta a végleges rendeletet, amely végleges dömpingellenes vámot vetett ki az említett behozatalra.

27 A végleges rendelet (132)–(135) preambulumbekezdése kifejti:

„(132) Néhány érdekelt fél úgy vélekedett, hogy nem kellett volna a rendes értéket a kutatási-fejlesztési költségekre való tekintettel kiigazítani, hiszen a kínai és a vietnami termelők kutatási-fejlesztési költségei hasonlók.

(133) Megállapították ugyanakkor, hogy az érintett ország mintában szereplő termelői által viselt kutatási-fejlesztési költségek kizárólag az előállítást érintik, míg a brazil kutatási-fejlesztési költségek a formatervezésre és az új sportlábbelimodell-mintákra vonatkoznak; itt tehát egy különböző típusú kutatásról és fejlesztésről van szó, a kiigazítás ezért továbbra is szükségszerű.

(134) Egy másik fél azt állította, hogy olyan kiigazítást is kell tenni, amely figyelembe veszi azt a tényt, hogy az eredeti berendezésgyártóknak (original equipment manufacturers – OEM) történő értékesítés kevesebb hasznot eredményez, mint az egyéb értékesítés.

(135) Ezt az állítást azonban a brazil vállalatok vizsgálatainak megállapításai nem támasztották alá, ahol nem találtak ilyen különbségeket. Továbbá az eredeti berendezésgyártóknak történő értékesítés és a saját márkaértékesítés közötti különbségeket tartalmazza a kutatási-fejlesztési költségek különbségeire való tekintettel történő kiigazítás. Az állítást ezért el kellett utasítani.”

28 A végleges rendelet 1. cikkének (3) bekezdése 16,5%-ban állapította meg a Kínában letelepedett társaságok által gyártott, szóban forgó termékekre kivetett vám mértékét, kivéve a Golden Step által gyártott termékek esetét, ez utóbbiak tekintetében 9,7%-os vámot állapított meg; a Vietnamban letelepedett társaságok által gyártott, szóban forgó termékekre kivetett vám mértékét pedig 10%-ban állapította meg.

29 E rendelet 3. cikke továbbá előírta, hogy az az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését, vagyis 2006. október 6-át követő napon lép hatályba és 2 évig marad hatályban.

30 A Bizottság 2007. szeptember 5-én elfogadta az 1472/2006 rendelettel a Kínai Népköztársaságból származó, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozóan bevezetett dömpingellenes intézkedéseknek a Makaó Különleges Közigazgatási Területről feladott, – akár Makaó Különleges Közigazgatási Területről származóként, akár nem ilyenként megjelölt – egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatala általi lehetséges kijátszásával kapcsolatos vizsgálat kezdeményezéséről, valamint e behozatalok nyilvántartásbavételi kötelezettségének előírásáról szóló 1028/2007/EK rendeletet (HL L 234., 3. o.).

31 2008. április 29-én a Tanács elfogadta a Kínai Népköztársaságból származó egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára az 1472/2006/EK rendelettel kivetett végleges dömpingellenes vámnak a Makaó Különleges Közigazgatási Területről szállított ugyanezen termék behozatalára – a Makaóból való származás bejelentésére tekintet nélkül – történő kiterjesztéséről szóló 388/2008/EK rendeletet (HL L 117., 1. o.).

32 A Bizottság az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* 2008. október 3-án közzétett értesítésében (HL C 251., 21. o.) bejelentette a Kínából és Vietnamból származó, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó dömpingellenes intézkedések hatályvesztésének felülvizsgálatára irányuló eljárás megindítását.

33 2009. december 22-én a Tanács elfogadta a meghosszabbító rendeletet, amely az említett felülvizsgálatot követően végleges dömpingellenes vámot vetett ki a szóban forgó termékek behozatalára, amelyet – a Kínai Népköztársaság és Makaó Különleges Közigazgatási Területéről való származás bejelentésére tekintet nélkül – kiterjesztett az ezen különleges közigazgatási területről szállított behozatalra.

34 A végleges rendelet 1. cikkének (3) és (4) bekezdése 16,5%-ban állapította meg a Kínában letelepedett társaságok által gyártott, szóban forgó termékekre kivetett vám mértékét, kivéve a Golden Step által gyártott termékek esetét, amelyek tekintetében 9,7%-os vámot állapított meg; a Vietnamban letelepedett társaságok által gyártott termékekre kivetett vám mértékét pedig 10%-ban állapította meg.

35 A meghosszabbító rendelet 2. cikke továbbá előírta, hogy e rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését, vagyis 2009. december 30-át követő napon lép hatályba és tizenöt hónapig marad hatályban.

A későbbi jogviták

36 A 2010. március 4-én hozott két ítéletében, nevezetesen a Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítéletben (T-401/06, EU:T:2010:67), valamint a Zhejiang Aokang Shoes és Wenzhou Taima Shoes kontra Tanács ítéletben (T-407/06 és T-408/06, EU:T:2010:68) az Európai Unió Törvényszéke elutasította a végleges rendelet megsemmisítésére irányuló azon három keresetet, amelyeket a szóban forgó termékeket gyártó és exportáló, Kínában letelepedett társaságok indítottak.

37 Két ítéletében, nevezetesen a 2012. február 2-i Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítéletben (C-249/10 P, EU:C:2012:53), valamint a 2012. november 15-i Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítéletben (C-247/10 P, EU:C:2012:710) a Törvényszék fenti két ítélete ellen benyújtott fellebbezés ügyében eljáró Bíróság egyrészt hatályon kívül helyezte ezen ítéleteket, másrészt megsemmisítette a végleges rendeletet az ezen ítéletek tárgyát képező ügyek felpereseit érintő részében.

38 Az említett ítéletekben a Bíróság legelőször is kimondta, hogy a végleges rendelet megsértette a Bizottság számára előírt azon kötelezettséget, hogy meg kell vizsgálnia azon gyártók kérelmeit, amelyek piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállásban kívánnak részesülni, illetve hogy a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) és c) pontjának megfelelően mindegyik ilyen kérelemről vizsgálatának megkezdésétől számított három hónapon belül határoznia kell, ideértve azt az esetet is, amikor egyrészt ezen intézmény úgy döntött, hogy az e rendelet 17. cikkében foglalt mintavételi módszert alkalmazza a dömpingkülönbözet kiszámításához, másrészt pedig az említett kérelmeket benyújtó gyártók nem szerepelnek a mintában (lásd ebben az értelemben: Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítélet, C-249/10 P, EU:C:2012:53, 36–40. pont; Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet, C-247/10 P, EU:C:2012:710, 29–34. pont).

39 Ezt követően a Bíróság megállapította, hogy nem zárható ki, hogy e vizsgálat az ezen ítéletek alapjául szolgáló ügyek fellebbezői tekintetében a végleges rendelet 1. cikkének (3) bekezdése értelmében velük szemben alkalmazandó 16,5%-ostól eltérő végleges dömpingellenes vám kivetéséhez vezetett volna. E rendelkezés ugyanis csak egy, a Bizottság mintavételében szereplő és piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállást szerzett kínai gazdasági szereplővel, nevezetesen a Golden Steppel szemben vetett ki 9,7%-os végleges dömpingellenes vámot. Márpedig ha a Bizottság azt állapította volna meg, hogy a piacgazdasági feltételek fennállnak e fellebbezők tekintetében is, amelyek nem szerepeltek a mintában, azonban kérték, hogy ugyanilyen jogállással rendelkezzenek, velük szemben is ugyanezen vámot kellett volna alkalmazni, amennyiben az egyéni dömpingkülönbözet kiszámítása nem volt lehetséges (lásd ebben az értelemben: Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítélet, C-249/10 P, EU:C:2012:53, 42. pont; Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet, C-247/10 P, EU:C:2012:710, 36. pont).

40 Végül a Bíróság megállapította, hogy nincs szükség a 384/96 rendelet azon értelmezése időbeli hatályának korlátozására, amely a jelen ítélet 38. pontjában szerepel (Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet, C-247/10 P, EU:C:2012:710, 39–41. pont).

C-659/13. sz. ügy

41 A 2010. június 30-án az Egyesült Királyság adó- és vámhivatalához a Vámkódex 236. cikke alapján másodlagosan benyújtott kérelmében a Clark kérte a szóban forgó termékeknek a 2007. július 1-je és 2010 áprilisa közötti időszakban az Unióba történő behozatala alkalmával általa megfizetett dömpingellenes vám visszatérítését. Azzal a hivatkozással indokolta e kérelmet, hogy a végleges rendelet érvénytelen, egyben kérte e hivatalt, hogy függessze fel e kérdésben a határozathozatalt a Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítélet (C-249/10 P, EU:C:2012:53), valamint a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet (C-247/10 P, EU:C:2012:710) meghozataláig.

42 Az említett hivatalhoz 2012. március 2-án a Vámkódex 236. cikke alapján benyújtott kérelmében a Clark megismételte az előző kérelmét, egyben 2010. augusztus 31-ig kiterjesztette azon időszakot, amelyre az általa megfizetett dömpingellenes vám visszatérítését kérte. Az érintett összeg 42 592 829,52 font sterling (GBP) (megközelítőleg 60 millió euró) volt.

43 A 2013. március 13-i határozatával az Egyesült Királyság adó- és vámhivatala elutasította a Clark által benyújtott kérelmeket. E határozatot két indokra alapította, először is arra, hogy a Bíróság a Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítéletben (C-249/10 P, EU:C:2012:53), valamint a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítéletben (C-247/10 P, EU:C:2012:710) kizárólag az ezen ítéletek alapjául szolgáló ügyek fellebbezői tekintetében semmisítette meg a végleges rendeletet, másodszor pedig arra, hogy a Clark által az Unióba behozott egyik termék sem e fellebbezőktől származott.

44 2013. április 11-én a Clark keresetet indított az említett határozat ellen a First-tier Tribunal (Tax Chamber) (elsőfokú bíróság [adójogi tanács]) előtt.

45 E bíróságnak kétségei vannak a végleges rendelet érvényességét illetően, különösen a Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítéletre (C-249/10 P, EU:C:2012:53), valamint a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítéletre (C-247/10 P, EU:C:2012:710) tekintettel. A kérdése továbbá a Vámkódex 236. cikkének értelmezésére irányul.

46 E körülmények között a First-tier Tribunal (Tax Chamber) (elsőfokú bíróság [adójogi tanács]) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Érvénytelen-e a végleges rendelet annyiban, amennyiben sérti a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontját és 9. cikkének (5) bekezdését, ha a Bizottság nem vizsgálta a 384/96 rendelet 17. cikke szerinti mintában nem szereplő kínai és vietnami exportáló gyártók által benyújtott piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése vagy egyéni elbírálás iránti kérelmeket?

2) Érvénytelen-e a végleges tanácsi rendelet annyiban, amennyiben sérti a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontját, ha a Bizottság nem hozott határozatot a 384/96 rendelet 17. cikke szerinti mintában nem szereplő kínai és vietnami exportáló gyártók által benyújtott piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése vagy egyéni elbírálás iránti kérelmek vizsgálatának megkezdését követő három hónapon belül?

3) Érvénytelen-e a végleges tanácsi rendelet annyiban, amennyiben sérti a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontját, ha a Bizottság nem hozott határozatot a dömpingellenes alaprendelet 17. cikke szerinti mintában szereplő kínai és vietnami exportáló gyártók által benyújtott piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése vagy egyéni elbírálás iránti kérelmek vizsgálatának megkezdését követő három hónapon belül?

4) Érvénytelen-e a végleges rendelet annyiban, amennyiben sérti a 384/96 rendelet 3. cikkét, 4. cikkének (1) bekezdését, 5. cikkének (4) bekezdését és 17. cikkét, ha nem működött együtt elegendő számú uniós gyártó ahhoz, hogy a Bizottság érvényesen állapíthassa meg a kárt és – ennek eredményeképpen – az okozati összefüggést?

5) Érvénytelen-e a végleges rendelet annyiban, amennyiben sérti a 384/96 rendelet 3. cikkének (2) bekezdését és az EUMSZ 296. cikket, ha a vizsgálati iratok bizonyítják, hogy az uniós iparágnak okozott kár megállapítására ténylegesen hibás adatok alapján került sor, továbbá ha a végleges rendelet egyáltalán nem alapozza meg e bizonyíték mellőzését?

6) Érvénytelen-e a végleges rendelet annyiban, amennyiben sérti a 384/96 rendelet 3. cikkének (7) bekezdését, ha az állítólagos dömpingelt behozataltól nem különítették el és különböztették meg megfelelően az egyéb olyan ismert tényezők hatásait, amelyek kárt okoznak?

7) A tagállamok bíróságai milyen mértékben hivatkozhatnak a végleges rendeletnek a Bíróság által a Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítéletben (C-249/10 P, EU:C:2012:53), valamint a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítéletben (C-247/10 P, EU:C:2012:710) alkalmazott értelmezésére annak mérlegelése érdekében, hogy a vámok a Vámkódex 236. cikke értelmében nem jogszabály szerintiek voltak olyan társaságok esetében, amelyek – mint Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítélet (C-249/10 P, EU:C:2012:53), valamint a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet (C-247/10 P, EU:C:2012:710) fellebbezői – a mintában ugyan nem szerepeltek, azonban piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése vagy egyéni elbírálás iránti kérelmet nyújtottak be, amelyet nem vizsgáltak meg?”

A C-34/14. sz. ügy

47 2011. december 21-én és 2012. január 20-án a nürnbergi adó- és vámhivatalhoz a Vámkódex 236. cikke alapján benyújtott három kérelmében a Puma a szóban forgó termékeknek a 2006. április 7. és 2011. április 1. közötti időszakban az Unióba történő behozatala alkalmával általa megfizetett dömpingellenes vám visszatérítését kérte azzal az indokkal, hogy a vitatott rendeletek érvénytelenek. A kérdéses összeg 5 100 983,90 euró volt.

48 2012. július 5-i határozatával a nürnbergi fővámhivatal elutasította a Puma által benyújtott kérelmeket. E határozatot két indokra alapította, először is arra, hogy a Bíróság a Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítéletben (C-249/10 P, EU:C:2012:53) kizárólag az ezen ítélet alapjául szolgáló ügy fellebbezői tekintetében semmisítette meg a végleges rendeletet, másodszor pedig arra, hogy a Puma által az Unióba behozott egyik termék sem e fellebbezőktől származott.

49 A nürnbergi fővámhivatalhoz 2012. július 18-án benyújtott panaszában a Puma ismételten kérte az általa megfizetett dömpingellenes vám visszatérítését. Módosította azonban a kérdéses összeget, amely ezúttal 5 059 386,70 eurót tett ki.

50 A panasznak a 2012. november 13-i határozattal történő elutasítását követően a Puma keresetet nyújtott be a Finanzgericht Münchenhez (müncheni adóügyi bíróság).

51 E bíróságnak kétségei vannak a végleges rendelet érvényességét illetően, különösen a Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítéletre (C-249/10 P, EU:C:2012:53), valamint a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítéletre (C-247/10 P, EU:C:2012:710) tekintettel. Ennek keretében azt a kérdést is felteszi, hogy a vitatott rendeletek, illetve a 384/96 rendelet egyes rendelkezései, amelyeket a vitatott rendeletek hajtanak végre, megfelelnek-e a WTO dömpingellenes megállapodásának. A kérdése végezetül a Vámkódex 236. cikkének tulajdonítandó értelmezésre irányul.

52 E körülmények között a Finanzgericht München (müncheni adóügyi bíróság) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Összességében érvényes-e a végleges rendelet és a meghosszabbító rendelet, amennyiben azokat nem semmisítette meg a Bíróság Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítélete (C-249/10 P, EU:C:2012:53), valamint Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács (C-247/10 P, EU:C:2012:710) ítélete?

2) Amennyiben az első kérdésre nemleges válasz adandó, de az említett rendeletek összességében nem érvénytelenek:

a) Azon kínai és vietnami exportőrök és gyártók közül, akiktől a felperes 2006 és 2011 között termékeket vásárolt, mely exportőrök és gyártók tekintetében érvénytelen a végleges és a meghosszabbító rendelet?

b) A Vámkódex 236. cikke (2) bekezdésének második albekezdése értelmében vett előre nem látható körülménynek vagy *vis maiornak* minősül-e az említett rendeletek teljes vagy részleges megsemmisítése?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az elfogadhatóságról

53 A Tanács és a Bizottság arra hivatkozik, hogy a Clark és a Puma nem hivatkozhat a vitatott rendeletek érvénytelenségére a kérdést előterjesztő bíróságok előtt, és hogy ennélfogva az e bíróságok által előterjesztett és e rendeletek érvényességére vonatkozó kérdéseket elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

54 Először is a Bizottság azt állítja, hogy a Clarkhoz és a Pumához hasonló jogi személyeket személyükben érintik a vitatott rendeletek, és ezért az uniós bíróságtól közvetlenül kérhetik azok megsemmisítését.

55 E tekintetben legelőször is meg kell jegyezni, hogy az alapügyek tárgyát a vitatott rendeletek alapján megfizetett dömpingellenes vámok visszatérítése iránti kérelmek képezik, amely kérelmeket a Clark és a Puma a Vámkódex 236. cikke alapján nyújtott be az illetékes nemzeti vámhatóságokhoz, és amelyeket ez utóbbiak elutasítottak. Ezen elutasító határozatokat követően a Clark és a Puma a belső jogban előírt feltételeknek megfelelően egyaránt élt a Vámkódex 243. cikkében számukra elismert joggal.

56 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azon általános elv, amely biztosítja minden jogalany számára azt, hogy a neki sérelmet okozó nemzeti intézkedéssel szemben indított kereset keretében az annak alapjául szolgáló uniós jogi aktus érvénytelenségére hivatkozzon, nem zárja ki azt, hogy e jog azon feltételnek legyen alárendelve, hogy az érintett ne rendelkezzen azzal a joggal, hogy az EUMSZ 263. cikk alapján közvetlenül kérhesse az uniós bíróságtól annak megsemmisítését. Mindazonáltal csak abban az esetben tekinthető úgy, hogy valamely személynek a szóban forgó jogi aktus megsemmisítése iránti kérelme kétség kívül elfogadható, ha kizárt, hogy e személy annak érvénytelenségére az illetékes nemzeti bíróság előtt hivatkozzon (lásd ebben az értelemben: TWD Textilwerke Deggendorf ítélet, C-188/92, EU:C:1994:90, 23. pont; Valimar-ítélet, C-374/12, EU:C:2014:2231, 28. és 29. pont; TMK Europe ítélet, C-143/14, EU:C:2015:236, 18. pont).

57 Tehát kizárólag abban az esetben tekinthető úgy, hogy az olyan jogi személyeket, mint a Clark és a Puma, az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében kétségtelenül közvetlenül és személyükben érintik a vitatott rendeletek, ha nem hivatkozhatnak azok érvénytelenségére a kérdést előterjesztő bíróságok előtt.

58 Ezt követően meg kell jegyezni, hogy a vitatott rendeletekhez hasonló rendeletek normatív jelleggel rendelkeznek, mivel az érintett gazdasági szereplőkre általában vonatkoznak (lásd ebben az értelemben: Allied Corporation és társai kontra Bizottság ítélet, 239/82 és 275/82, EU:C:1984:68, 11. és 12. pont; TMK Europe ítélet, C-143/14, EU:C:2015:236, 18. pont).

59 Végezetül emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatában meghatározta a gazdasági szereplők azon egyes csoportjait, amelyeket valamely, dömpingellenes vám kivetéséről szóló rendelet közvetlenül érinthet, és azon lehetőség sérelme nélkül határozta meg e csoportokat, hogy más gazdasági szereplőket is személyükben érinthessen az ilyen rendelet bizonyos sajátos jellemzőik miatt, amelyek minden más személytől megkülönböztetik őket (lásd ebben az értelemben: Extramet Industrie kontra Tanács ítélet, C-358/89, EU:C:1991:214, 16. pont; TMK Europe ítélet, C-143/14, EU:C:2015:236, 22. pont).

60 Először is, a szóban forgó termék gyártói és exportőrei közül személyükben érintettek lehetnek azok, amelyek a szóban forgó termék dömpingjéért felelősek, mivel a kereskedelmi tevékenységéből származó adatokat használnak fel (Valimar-ítélet, C-374/12, EU:C:2014:2231, 30. pont, valamint a hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

61 Másodsorban ugyanez lehet a helyzet az említett termék azon importőrei esetében is, amelyeknek viszonteladói árait figyelembe vették az exportárak képzése során, és amelyeket ennélfogva érintenek a dömping fennállására vonatkozó megállapítások (Nashua Corporation és társai kontra Bizottság és Tanács ítélet, C-133/87 és C-150/87, EU:C:1990:115, 15. pont; Gestetner Holdings kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-156/87, EU:C:1990:116, 18. pont; TMK Europe ítélet, C-143/14, EU:C:2015:236, 20. pont).

62 Harmadsorban továbbá ugyanez lehet a helyzet a szóban forgó termék exportőreivel kapcsolatban álló importőrök esetében, különösen abban az esetben, amikor az exportárat az ezen importőrök által a közösségi piacon alkalmazott viszonteladói ár alapján számították ki, és abban az esetben, ha ezen viszonteladói árak alapján számították ki magát a dömpingellenes vámot (Neotype Techmashexport kontra Bizottság és Tanács ítélet, C-305/86 és C-160/87, EU:C:1990:295, 19. és 20. pont; TMK Europe ítélet, C-143/14, EU:C:2015:236, 21. pont).

63 A jelen esetben nem vitatott, hogy a vitatott rendeletekben nem határozták meg a Clarkot és a Pumát a szóban forgó termék gyártójaként vagy exportőreként a jelen ítélet 60. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében. A Bizottság az észrevételeiben továbbá rámutatott arra, hogy nem állítja, hogy a Puma a jelen ítélet 62. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett, az exportőrrel kapcsolatban álló importőr lenne. Az írásbeli és a szóbeli észrevételeiből viszont kiderül, hogy arra hivatkozik, hogy a Clarkot és a Pumát sajátos gazdasági modell jellemzi, az „original equipment manufacturer” (OEM), vagyis azon vállalkozás modellje, amely saját védjegyével ellátva készít más vállalkozások által gyártott termékeket, amit figyelembe vett a Bizottság a vitatott rendeletekben.

64 E tekintetben igaz ugyan, hogy a Bíróság a jelen ítélet 61. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében sajátos körülmények között már megállapította, hogy azt a gazdasági szereplőt, amely a fent említett gazdasági modellt választotta, úgy kell tekinteni, mint amelyet személyében érint a dömpingellenes vám kivetéséről szóló rendelet (lásd ebben az értelemben: Nashua Corporation és társai kontra Bizottság és Tanács ítélet, C-133/87 és C-150/87, EU:C:1990:115, 3. és 17–20. pont; Gestetner Holdings kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-156/87, EU:C:1990:116, 3. és 20–23. pont).

65 A jelen esetben azonban nyilvánvaló, hogy az ideiglenes rendelet (119) és (120), valamint a végleges rendelet (132)–(135) preambulumbekezdése alapján, amelyből a Bizottság az érvelését levezeti, nem tekinthető úgy, hogy a Clark és a Puma a jelen ítélet előző pontjában hivatkozott ítéletek alapjául szolgáló ügyekben szereplőhöz hasonló helyzetben van, és következésképpen nem tekinthető úgy sem, hogy minden kétséget kizáróan közvetlenül kérhetik az uniós bíróságtól a vitatott rendeletek megsemmisítését.

66 Ugyanis, noha a Nashua Corporation és társai kontra Bizottság és Tanács ítéletben (C-133/87 és C-150/87, EU:C:1990:115), valamint a Gestetner Holdings kontra Tanács és Bizottság ítéletben (C-156/87, EU:C:1990:116) a Tanács közvetlenül figyelembe vette a felperesek azon egyes szállítóinak egyedi helyzetét, amelyekre a dömpingellenes vámot kivetették, az ideiglenes rendeletnek és a végleges rendeletnek a jelen ítélet előző pontjában említett preambulumbekezdései nem említenek kifejezetten egyetlen gazdasági szereplőt sem, és részben a brazil társaságokra vonatkozó megállapításokra utalnak.

67 Másodsorban a Tanács és a Bizottság arra hivatkozik, hogy nem ismerhető el, hogy a Clark és a Puma a kérdést előterjesztő bíróságok előtt indított keresetekhez hasonló keresetek keretében hivatkozhat a vitatott rendeletek érvénytelenségére, mivel a 384/96 rendelet 11. cikke (8) bekezdésének megfelelően e társaságoknak lehetőségük volt arra, hogy kérjék az általuk megfizetett dömpingellenes vámok visszatérítését, ezt azonban nem tették meg az erre előírt hat hónapos határidőn belül.

68 E tekintetben mindazonáltal legelőször is meg kell állapítani, hogy sem a 384/96 rendelet 11. cikke (8) bekezdésének, sem pedig a Vámkódex 236. cikkének szövege, amelyre a Clark és a Puma támaszkodik az alapügyek alapjául szolgáló kérelmek benyújtásakor, nem biztosít a legcsekélyebb jogszabályi alapot sem, amely alapján úgy lehetne tekinteni, hogy azok az importőrök, amelyek nem vették igénybe a 384/96 rendelet 11. cikkének (8) bekezdésében foglalt eljárást az erre előírt határidőn belül, nem jogosultak, vagy már nem jogosultak a Vámkódex 236. cikkében bevezetett eljárás igénybevételére.

69 Ezt követően a főtanácsnok által indítványának 53. és 54. pontjában tett megállapításhoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy a 384/96 rendelet 11. cikkének (8) bekezdésében bevezetett eljárás nem ugyanazt a célt követi, mint a Vámkódex 236. cikkében foglalt eljárás. A 384/96 rendelet 11. cikkének (8) bekezdésében szabályozott eljárás ugyanis arra irányul, hogy lehetővé tegye azon importőrök számára, amelyek megfizették a dömpingellenes vámokat, hogy az illetékes nemzeti hatóságokon keresztül kérjék azok visszatérítését a Bizottságtól, ha bizonyítható, hogy a vám megfizetésének alapjául szolgáló dömpingkülönbözet megszűnt vagy az érvényben levő vám szintje alá csökkent. Ezen eljárás keretében az importőrök nem vitatják a kivetett dömpingellenes vám jogszerűségét, hanem csak a helyzet olyan változására hivatkoznak, amely közvetlen hatással van az eredetileg megállapított dömpingkülönbözetre. A Vámkódex 236. cikkében szabályozott eljárás viszont lehetővé teszi az említett importőrök számára, hogy kérjék az általuk megfizetett behozatali vagy kiviteli vám visszafizetését, amennyiben megállapításra kerül, hogy megfizetésük időpontjában e vámösszegek nem jogszabály szerintiek voltak.

70 Végül alapvetően különböző e két eljárás rendszere. Konkrétan, a 384/96 rendelet 11. cikkének (8) bekezdésében bevezetett eljárás a Bizottság hatáskörébe tartozik, és csak azon időponttól számított hat hónapon belül kezdeményezhető, amikor az illetékes nemzeti hatóságok a kivetendő végleges vámok összegét jogszerűen megállapították, míg a Vámkódex 236. cikkében foglalt eljárás kívül esik a nemzeti vámhatóságok hatáskörén, és a szóban forgó vámösszegnek az adóssal való közlésétől számított három éven belül kerülhet rá sor.

71 Harmadsorban a Tanács és Bizottság azt állítja, hogy a Clark és a Puma számára nem ismerhető el azon lehetőség, hogy a vitatott rendeletek ellen benyújtott érvénytelenségi kifogáshoz hasonló kifogás keretében a 384/96 rendeletnek a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése vagy egyéni elbírálás iránti kérelmekkel kapcsolatos rendelkezéseire hivatkozzanak. Ez ugyanis lehetővé tenné az importőrök számára, hogy olyan szubjektív jogokat érvényesítsenek, amelyeket e rendelet kizárólag a dömpingellenes vizsgálatban érintett gyártók és exportőrök javára vezet be.

72 Ezen érvelés nem irányadó a jelen összefüggések között. Azon helyzet ugyanis, amelyben a Clark és a Puma van, nem azon személy helyzete, amely az uniós bíróság előtt a dömpingellenes vám kivetéséről szóló rendelet megsemmisítését kívánja elérni, hanem azon személy helyzete, amely a nemzeti bíróság

előtt az ilyen rendelet érvénytelenségére hivatkozik az e jogi aktus alapján elfogadott nemzeti intézkedéssel szemben benyújtott kereset keretében, mivel nyilvánvalóan nem lett volna elfogadható annak uniós bíróság előtti megtámadása.

73 Márpedig, amint azt a főtanácsnok indítványa 59. pontjában kifejtette, a Clarkhoz és a Pumához hasonló olyan importőrök, amelyek megfizették a dömpingellenes vámot, nyilvánvaló saját érdekkel és minőséggel rendelkeznek ahhoz, hogy az alapügyekben szereplőkhöz hasonló keresetek keretében arra hivatkozzanak, hogy az e vámot bevezető rendeletek érvénytelenek, mivel az említett vámot anélkül vetették ki, hogy a Bizottság a 384/96 rendeletben foglalt szabályok szerint előzetesen döntést hozott volna az érintett termékek gyártói, illetve exportőrei által benyújtott, piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése, illetve egyéni elbírálás iránti kérelmekről. E kérelmek figyelembevételének hiánya ugyanis negatívan befolyásolhatta az eljárás végén az érintett gazdasági szereplők termékeire kivetett dömpingellenes vámot (lásd ebben az értelemben: Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítélet, C-249/10 P, EU:C:2012:53, 42. pont; Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet, C-247/10 P, EU:C:2012:710, 36. pont).

74 Az előző megfontolások összességére figyelemmel azt a következtetést kell levonni, hogy a Clarkot és a Pumát úgy kell tekinteni, mint amelyek jogosultak a vitatott rendeletek érvénytelenségére hivatkozni a kérdést előterjesztő bíróságok előtt, így az e tárgyban előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések elfogadhatók.

A végleges rendelet érvényességére vonatkozó kérdésekről

75 A C-659/13. sz. ügyben előterjesztett első–hatodik kérdésben, valamint a C-34/14. sz. ügyben előterjesztett első kérdésben és a második kérdés a) részében, amelyeket együttesen kell vizsgálni, mindkét kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ, hogy a végleges rendelet különböző indokokból sérti-e az EUMSZ 296. cikket, valamint a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontját, 2. cikke (7) bekezdésének c) pontját, 3. cikkének (1), (2) és (5)–(7) bekezdését, 4. cikkének (1) bekezdését, 5. cikkének (4) bekezdését, 9. cikkének (5) bekezdését, 9. cikkének (6) bekezdését vagy 17. cikkét, e cikkek vagy rendelkezések némelyikét önmagában, másokat együttesen tekintve.

Előzetes észrevételek

76 Elöljáróban legelőször is meg kell állapítani, hogy azon okok közül néhány, amelyek miatt a kérdést előterjesztő bíróság a C-659/13. sz. ügyben a végleges rendelet érvényességére vonatkozó kérdést feltette, a Bizottság e rendelet elfogadásához vezető vizsgálatával függ össze (első–negyedik kérdés). A többi ok magára az említett rendeletre vonatkozik (ötödik és hatodik kérdés). Márpedig a szóban forgó rendelet a Tanács jogi aktusa. Továbbá e rendelet lényegében megerősítette a Bizottság által e vizsgálat keretében választott módszereket és eljárásokat, mind pedig azokat az értékeléseket és következtetéseket, amelyeket ebből ezen intézmény az ideiglenes rendeletben levont.

77 E körülmények között úgy kell tekinteni, hogy az említett kérdést előterjesztő bíróság által feltett valamennyi kérdés nem kizárólag a Bizottság aktusára irányul, amint az az említett kérdésekből kifejezetten következik, hanem a Tanács aktusára is. Ugyanígy kell továbbá érteni a C-34/14. sz. ügyben feltett kérdéseket is. Ugyanis, bár a kérdések szövegéből nem derülnek ki pontosan az érvénytelenségi okok, amelyek tekintetében a kérdést előterjesztő bíróságnak kétségei vannak, az előzetes döntéshozatalra utaló határozata alapján hasonlóképpen megállapítható, hogy ezen okok némelyike a Bizottság által folytatott vizsgálatra vonatkozik, míg mások a Tanács által ebből a végleges rendeletben levont következtetésekre.

78 Ezen túlmenően, a C-34/14. sz. ügyben a kérdést előterjesztő bíróság az első kérdésében és a második kérdésnek a) részében a meghosszabbító rendelet érvényességére vonatkozó kérdésre is választ vár. Márpedig az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kiderül, hogy e bíróság e tekintetben csak ugyanarra a lehetséges érvénytelenségi okra hivatkozik, mint amely alapján a végleges rendelet érvényességét is vitatja.

79 E körülményekre tekintettel meg kell állapítani, hogy csak akkor lehet a meghosszabbító rendeletet adott esetben a végleges rendelettel megegyező mértékben érvénytelennek tekinteni, ha az utóbbi rendeletre vonatkozó kérdések vizsgálata alapján azt a következtetést kell levonni, hogy e rendelet egészében vagy részben érvénytelen.

80 Végül a C-34/14. sz. ügyben a kérdést előterjesztő bíróság a végleges rendelet érvényességével kapcsolatban előterjesztett kérdések keretében egyrészt a WTO dömpingellenes megállapodására, másrészt a DSB egyes határozataira és ajánlásaira hivatkozik, amelyek véleménye szerint érinthetik e rendelet érvényességét.

81 E körülményekre tekintettel előzetesen azt kell meghatározni, hogy e megállapodásra és a DSB e határozataira és ajánlásaira lehet-e hivatkozni a jelen ügyben, és így a végleges rendelet érvényességét azokra tekintettel kell-e vizsgálni.

82 Elsőként, az EUMSZ 216. cikk (2) bekezdéséből következik, hogy az Unió által megkötött nemzetközi megállapodások kötelezőek annak intézményeire, és következésképpen elsőbbségük van az általuk elfogadott aktusokkal szemben (Intertanko és társai ítélet, C-308/06, EU:C:2008:312, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

83 A jelen esetben, mivel az Unió részese a WTO dömpingellenes megállapodásának, az ténylegesen kötelező annak intézményeire.

84 Másodsorban, a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy az olyan nemzetközi megállapodás rendelkezéseire, amelynek az Unió részese, csakis azzal a feltétellel lehet hivatkozni valamely másodlagos uniós jogi aktus megsemmisítése iránti kereset, az ilyen jogi aktus érvénytelenségére alapított kifogás, vagy pedig valamely kártérítési kereset alátámasztására, hogy egyrészt ezen megállapodás természetével és rendszerével az nem ellentétes, másrészt pedig hogy e rendelkezések a tartalmuk vonatkozásában feltétel nélküliek és kellően pontosak (lásd ebben az értelemben: Intertanko és társai ítélet, C-308/06, EU:C:2008:312, 43. és 45. pont; FIAMM és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-120/06 P és C-121/06 P, EU:C:2008:476, 110. és 120. pont).

85 Márpedig a Bíróság több alkalommal megállapította, hogy a WTO-megállapodások – jellegükre és szerkezetükre tekintettel – főszabály szerint nem szerepelnek azon jogi normák között, amelyek tekintetében a Bíróság felülvizsgálhatja az uniós intézmények jogi aktusainak jogszerűségét (lásd ebben az értelemben: Portugália kontra Tanács ítélet, C-149/96, EU:C:1999:574, 47. pont; Bizottság kontra Rusal Armenal ítélet, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 38. pont).

86 A Bíróság ugyanis kifejtette, hogy annak elfogadása, hogy az uniós jog WTO-megállapodásokkal való összhangja biztosításának feladata közvetlenül az uniós bíróságra hárul, megfosztaná az Unió jogalkotó és végrehajtó szerveit attól a mozgástértől, amellyel az Unió kereskedelmi partnereinek hasonló szervei rendelkeznek. Az ugyanis bizonyos, hogy a megállapodások egyes szerződő felei, köztük az Unió kereskedelmi szempontból legfontosabb partnerei, a WTO-megállapodások tárgya és célja alapján éppen arra a következtetésre jutottak, hogy e megállapodások nem tartoznak azon jogi normák közé, amelyek alapul vételével bíróságaik a belső jogszabályaik jogszerűségét vizsgálják. A viszonosság ilyen hiánya – ha elfogadják – azzal a kockázattal járna, hogy kiegyensúlyozatlanná válna a WTO-megállapodások alkalmazása (Portugália kontra Tanács ítélet, C-149/96, EU:C:1999:574, 43–46. pont; Bizottság kontra Rusal Armenal ítélet, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 39. pont).

87 Mindemellett a Bíróság kivételképpen két helyzetben elismerte, hogy adott esetben az uniós bíróságnak kell felülvizsgálnia az uniós jogi aktusnak és az e jogi aktus végrehajtására elfogadott aktusoknak a WTO-megállapodások tekintetében fennálló jogszerűségét. Először is arról az esetről van szó, amelyben az Unió e megállapodások keretében vállalt valamely különös kötelezettséget szándékozott teljesíteni, vagy másodsorban ha a szóban forgó uniós jogi aktus kifejezetten utal az említett megállapodások meghatározott rendelkezéseire (lásd ebben az értelemben: Bizottság kontra Rusal Armenal ítélet, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 40. és 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

88 Azt kell tehát meghatározni, hogy a jelen esetben ez a helyzet áll-e fenn.

89 E tekintetben legelőször is meg kell állapítani, hogy a 384/96 rendeletnek a 9. cikke (5) bekezdésének második albekezdése, amelyre a kérdést előterjesztő bíróság kérdései a C-34/14. sz. ügyben irányulnak, és annak egyetlen más rendelkezése sem utal e megállapodások bármely meghatározott rendelkezésére.

90 Ezen túlmenően, igaz ugyan, hogy a 384/96 rendelet (5) preambulumbekezdése kifejti, hogy „a lehető legteljesebb mértékben” át kell ültetni a WTO dömpingellenes megállapodásainak nyelvezetét az uniós jogba, e kifejezést úgy kell érteni, hogy még ha az uniós jogalkotó figyelembe kívánta is venni a dömpingellenes megállapodás szabályait az alaprendelet elfogadása során, nem fejezte ki az arra vonatkozó szándékát, hogy e szabályok mindegyikét átvezesse e rendeletbe (Bizottság kontra Rusal Armenal ítélet, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 52. pont).

91 Konkrétan, a Bíróság már rámutatott arra, hogy a 384/96 rendelet 2. cikkének (7) bekezdése az uniós jogalkotó arra irányuló szándékát fejezi ki, hogy az uniós jogrendnek megfelelő megközelítést alkalmazzon azáltal, hogy a rendes érték kiszámítására vonatkozó részletes szabályok különleges rendszerét határozza meg a nem piacgazdaságú országokból származó behozatal tekintetében (lásd ebben az értelemben: Bizottság kontra Rusal Armenal ítélet, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 47–50. és 53. pont). Márpedig a 384/96 rendelet 9. cikke (5) bekezdése második albekezdésének rendelkezései e rendelet 2. cikkének (7) bekezdésére utalnak, és a rendelet által létrehozott rendszer szerves részét képezik.

92 Ennélfogva azt a következtetést kell levonni, hogy a WTO dömpingellenes megállapodására nem lehet hivatkozni a végleges rendelet jogszerűségének vitatása érdekében.

93 Harmadsorban azt kell meghatározni, hogy e következtetést cáfolhatja-e a DSB-nek az említett kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott két jelentése. Az első jelentés „Az Európai Közösségek – Az egyes Kínából származó vas vagy acél kötőelemek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes intézkedések (WT/DS397/R)” ügyre vonatkozik, amint azt a jelen ítélet 20. pontja kifejtette. A második jelenés, amely bizonyos pontokon megismétli az első jelentés tartalmának lényegét, „Az Európai Unió – Kínából származó bizonyos lábbelikre kivetett dömpingellenes vám (WT/DS405/R)” ügyre vonatkozik, és más pontjaiban a vitatott rendeleteknek a WTO-megállapodásokkal való összeegyeztethetőségéről határoz.

94 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy – a WTO-megállapodások által létrehozott vitarendezési rendszer jellegére és rendszerére, valamint az e rendszer által a szerződő felek közötti tárgyalások számára fenntartott hely fontosságára tekintettel – az uniós bíróság semmiképpen nem vizsgálhatja felül az uniós jogi aktusoknak a WTO szabályokra tekintettel fennálló jogszerűségét vagy érvényességét, amíg nem járt le az Unió számára az említett szabályok megsértését megállapító DSB határozatoknak és ajánlásoknak való megfelelés érdekében biztosított észszerű határidő, mivel az az ilyen határidő hatástalanná tételét vonná maga után (lásd ebben az értelemben: Biret International kontra Tanács ítélet, C-93/02 P, EU:C:2003:517, 62. pont; X és X BV ítélet, C-319/10 és C-320/10, EU:C:2011:720, 41. pont).

95 Ráadásul e határidő puszta lejárta nem jelenti azt, hogy az Unió kimerítette volna a más felekkel fennálló vitája megoldására az említett vitarendezési rendszerben felsorolt lehetőségeket. E körülmények esetén, ha pusztán e határidő lejárta következtében az uniós bíróság feladata lenne az érintett uniós intézkedések jogszerűségének vagy érvényességének a WTO szabályokra, valamint az e szabályok megsértését megállapító DSB határozatokra és ajánlásokra figyelemmel történő felülvizsgálata, az a WTO szabályaival összhangban álló és a vitában részes felek által kölcsönösen elfogadható megoldás keresésében az Unió helyzetének gyengítésével járna (lásd ebben az értelemben: Van Parys-ítélet, C-377/02, EU:C:2005:121, 51. és 54. pont; FIAMM és társai ítélet kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-120/06 P és C-121/06 P, EU:C:2008:476, 117. és 125–130. pont; X és X BV ítélet, C-319/10 és C-320/10, EU:C:2011:720, 36. és 37. pont).

96 Ennélfogva az egyének az említett határidő lejártát követően sem hivatkozhatnak a DSB ilyen határozataira és ajánlásaira az uniós intézmények aktusai jogszerűségének vagy érvényességének felülvizsgálata céljából, legalábbis azon esetekben nem, amikor az Unió konkrét kötelezettséget szándékozott vállalni (lásd ebben az értelemben: Van Parys-ítélet, C-377/02, EU:C:2005:121, 40. és 41. pont; Ikea Wholesale ítélet, C-351/04, EU:C:2007:547, 30–35. pont; X és X BV ítélet, C-319/10 és C-320/10, EU:C:2011:720, 37. pont).

97 A jelen esetben egyrészt „Az Európai Unió – Kínából származó bizonyos lábbelikre kivetett dömpingellenes vám (WT/DS405/R)” ügyre vonatkozó jelentésben a DSB kétségkívül úgy határozott, hogy a 384/96 rendelet 9. cikke (5) bekezdése rendelkezéseinek egy része – mind „önmagukban”, mind pedig a vitatott rendeletekben „alkalmazott módjukon” – összeegyeztethetetlen a WTO bizonyos szabályaival. E jelentés azonban azon ajánlásra korlátozódott, hogy az Unió hozza összhangba az 1225/2009 rendeletet – amelyet időközben hatályon kívül helyezett és felváltott – az említett szabályokkal. Így semmilyen különleges ajánlást nem fogalmazott meg a vitatott rendeletekkel kapcsolatban.

98 Másrészt egyetlen tényező alapján sem tekinthető úgy, hogy az uniós jogalkotó konkrét kötelezettséget szándékozott vállalni a vitatott rendeleteket illetően e jelentést követően, vagy pedig a DSB-nek „Az Európai Közösségek – Az egyes Kínából származó vas vagy acél kötőelemek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes intézkedések (WT/DS397/R)” ügyre vonatkozó jelentést követően, amelyben már arra a következtetésre jutott, hogy a 384/96 rendelet 9. cikkének (5) bekezdése ugyanezen okból nem egyeztethető össze a WTO szabályokkal, és javasolta e rendelkezés összhangba hozatalát.

99 Az uniós jogalkotó ugyanis azáltal, hogy a 765/2012 rendelet (5) és (6) preambulumbekezdésében „[kinyilvánította] abbéli szándékáról”, hogy „WTO-kötelezettségeinek tiszteletben tartása érdekében végrehajtja” a DSB e határozatait és ajánlásait, úgy döntött, hogy az 1225/2009 rendelet e célból eszközölt módosítása csak az utóbbi rendelet rendelkezéseinek megfelelően és a 765/2012 rendelet hatálybalépését követően indított vizsgálatokra alkalmazandó, amint az e rendelet 2. cikkéből következik. Így e jogalkotó nem írta elő azt, hogy az ilyen módosítás alkalmazandó a 765/2012 rendelet hatálybalépését megelőzően a 384/96 rendelet alapján indított olyan vizsgálatra, mint a vitatott rendeletek elfogadásának alapjául szolgáló vizsgálat.

100 A fentiek összességéből az következik, hogy a jelen ügyekben nem lehet hivatkozni sem a WTO dömpingellenes megállapodására, sem pedig a jelen ítélet 93. pontjában említett két jelentésre, és hogy következésképpen a végleges rendelet érvényessége nem vizsgálható e megállapodásra tekintettel.

A végleges rendeletnek a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja tekintetében fennálló érvényességéről

101 A C-659/13. sz. ügyben feltett első kérdésben, valamint lényegében a C-34/14. sz. ügyben feltett első kérdésben és a második kérdés a) részében arra várnak választ a kérdést előterjesztő bíróságok, hogy a végleges rendelet érvénytelen-e, amennyiben szerintük sérti a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének

b) pontját, mivel a Tanács és a Bizottság nem határozott az e rendelet 17. cikke szerint létrehozott mintavételben szereplő kínai és vietnami exportáló gyártók által benyújtott, piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése iránti kérelmekről.

102 A jelen esetben a végleges rendelet vizsgálata alapján három megállapítás tehető. Először is, egyes, azon vizsgálat alá vont kínai és vietnami exportáló gyártók, amelynek végén e rendelet elfogadták, a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja alapján kérték, hogy piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállásban részesülhessenek. Másodsorban a Bizottság a szóban forgó gazdasági szereplők nagy számára tekintettel úgy határozott, hogy a vizsgálat keretében az említett rendelet 17. cikke alapján a mintavétel lehetőségét alkalmazza. Harmadsorban a Bizottság, amelynek álláspontját e tekintetben megerősítette a Tanács, a mintavételi módszer ezen igénybevételére és a hozzá benyújtott, piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése iránti kérelmek magas számára tekintettel úgy határozott, hogy a mintavételében szereplő kínai és vietnami exportáló gyártók kérelméről határoz, és nem az e mintavételben nem szereplő exportáló gyártók kérelmeiről.

103 Ezen elemekre tekintettel és a releváns ítélkezési gyakorlatot figyelembe véve kell értékelni, hogy a vitatott rendeletek elfogadásához vezető eljárás megfelel-e a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdése b) pontjának.

104 E tekintetben legelőször is meg kell jegyezni, hogy a 384/96 rendelet 17. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy amennyiben a dömpingellenes vizsgálatban érintett gazdasági szereplők száma túl magas, e vizsgálat a statisztikailag érvényes minták használatával a felek észszerű körére korlátozható. E cikk (2) bekezdése értelmében a Bizottság feladata az e mintavételben érintett felek végső kiválasztása. Az említett cikk (3) bekezdésének megfelelően azonban mégis ki kell számítani az egyéni dömpingkülönbözetet minden, azon eredetileg ki nem választott exportőr vagy termelő vonatkozásában, aki azt kéri, kivéve azt az esetet, ha a számuk olyan magas, hogy az egyedi vizsgálatok túlzott terhet jelentenének és akadályoznák a vizsgálat megfelelő időben történő befejezését.

105 Ezt követően a 384/96 rendelet 2. cikke (1) bekezdésében kimondja azon alapszabályt, amely szerint valamely termék rendes értékének meghatározása, amely azon alapvető szakaszok egyike, amelyek lehetővé teszik a dömping esetleges fennállásának a megállapítását, rendszerint az exportáló országban a független vevők által rendes kereskedelmi forgalom keretében ténylegesen fizetett vagy fizetendő árakon alapszik (lásd ebben az értelemben: GLS-ítélet, C-338/10, EU:C:2012:158, 19. pont).

106 A nem piacgazdaságú országokból származó behozatal esetén azonban a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja úgy rendelkezik, hogy – a jelen ítélet előző pontjában említett alapszabálytól eltérően – a rendes értéket főszabály szerint egy piacgazdaságú harmadik országban alkalmazott ár vagy érték alapján kell megállapítani. E rendelkezés célja annak elkerülése, hogy olyan árakat és költségeket vegyenek figyelembe, amelyek a nem piacgazdaságú országokban használatosak, mivel ezek nem a rendes piaci erők következtében előálló tényezők (GLS-ítélet, C-338/10, EU:C:2012:158, 20. pont; Tanács kontra Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group ítélet, C-337/09 P, EU:C:2012:471, 66. pont).

107 Egyébként a többek között Kínából, Vietnamból és minden, a dömpingellenes vizsgálat kezdeményezésének idején WTO-tagsággal rendelkező, nem piacgazdaságú országból származó behozatal esetén a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja előírja, hogy a rendes értéket az e rendelet (1)–(6) bekezdésének megfelelően határozzák meg, amennyiben az ezen országban letelepedett és vizsgálat alá eső gyártó vagy gyártók megfelelően indokolt kérelme alapján kimutatható, hogy a piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók tekintetében.

108 Amint az a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdése b) pontjának alapjául szolgáló különböző rendeletekből következik, e rendelkezés arra irányul, hogy lehetővé tegye a piacgazdasági feltételek mellett működő, az érintett országokban létrejött gyártók számára, hogy a letelepedésük helye szerinti

ország egészében fennálló helyzet helyett az egyedi helyzetüknek megfelelő státusszal rendelkezzenek (lásd ebben az értelemben: Tanács kontra Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group ítélet, C-337/09 P, EU:C:2012:471, 67–69. pont; Bizottság kontra Rusal Armenal ítélet, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 49. pont).

109 Ennek keretében a Bíróság kimondta, hogy amennyiben a Tanács és a Bizottság a címzettje a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) és c) pontja alapján benyújtott kérelemnek, nekik kell értékelniük, hogy az érintett gyártók által szolgáltatott adatok elegendők-e annak bizonyításához, hogy a szükséges kritériumok teljesülnek (lásd ebben az értelemben: Tanács kontra Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group ítélet, C-337/09 P, EU:C:2012:471, 70. és 107. pont).

110 Továbbá a Tanács és a Bizottság köteles határozni minden, a dömpingellenes vizsgálat kezdeményezésének időpontjában WTO-tagsággal rendelkező, nem piacgazdaságú országban letelepedett gyártótól származó, piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése iránti kérelemről, ideértve azt az esetet is, amikor a 384/96 rendelet 17. cikke szerinti mintavétel módszerét alkalmazták (lásd ebben az értelemben: Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítélet, C-249/10 P, EU:C:2012:53, 32. és 36–38. pont; Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet, C-247/10 P, EU:C:2012:710, 24., 29., 30. és 32. pont).

111 Végezetül a Bíróság úgy ítélte meg, hogy e kötelezettség megsértése azzal a következménnyel jár, hogy az a rendelet, amellyel a Tanács a vizsgálat végén kivetette a dömpingellenes vámokat, jogellenes, mivel az érintett gyártóktól származó termékekre vonatkozóan végleges dömpingellenes vámok bevezetésére és az ideiglenes dömpingellenes vámok végleges beszedésére irányul (lásd ebben az értelemben: Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítélet, C-249/10 P, EU:C:2012:53, 43. pont; Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet, C-247/10 P, EU:C:2012:710, 37. pont).

112 Ebből következik, hogy az, hogy a Tanács és a Bizottság nem határozott azon kínai és vietnami exportáló gyártók által benyújtott, piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése iránti kérelmekről, amelyek nem szerepeltek a 384/96 rendelet 17. cikke szerint létrehozott mintában, sérti e rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontját. Ezért e tekintetben érvénytelennek kell nyilvánítani a végleges rendeletet.

A végleges rendeletnek a 384/96 rendelet 9. cikkének (5) bekezdése tekintetében fennálló érvényességéről

113 A C-659/13. sz. ügyben feltett első kérdésével arra is választ vár a kérdést előterjesztő bíróság, hogy a végleges rendelet érvénytelen-e, amennyiben sérti a 384/96 rendelet 9. cikkének (5) bekezdését, mivel a Tanács és a Bizottság nem határozott azon kínai és vietnami exportáló gyártók által benyújtott, egyéni elbírálás iránti kérelmekről, amelyek nem szerepeltek az e rendelet 17. cikke szerint létrehozott mintában.

114 A végleges rendelet vizsgálata alapján megállapítható, hogy bár egyes, azon vizsgálat alá vont kínai és vietnami exportáló gyártók, amelynek végén e rendelet elfogadták, a 384/96 rendelet 9. cikkének (5) bekezdése alapján kérték, hogy egyéni elbírálásban részesülhessenek, a Bizottság – amelynek álláspontját e tekintetben megerősítette a Tanács – ugyanolyan módon és ugyanazokkal az indokokkal, mint a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése iránti kérelmek esetében, úgy döntött, hogy nem határoz azon kínai és vietnami exportáló gyártók által benyújtott egyéni elbírálás iránti kérelmekről, amelyek nem szerepeltek az említett rendelet 17. cikke szerint létrehozott mintában.

115 E körülmények között azt kell megvizsgálni, hogy ezáltal a Tanács és a Bizottság megsértette-e a 384/96 rendelet 9. cikkének (5) bekezdését.

116 E rendelkezés vizsgálata több megállapításra vezet.

117 Legelőször is, e rendelkezésnek magának a szövegéből következik, hogy a Tanács vagy a Bizottság által kivetett dömpingellenes vámokat minden esetben megfelelő összegben kell megállapítani, valamint megkülönböztetés nélkül és forrástól függetlenül kell kivetni minden olyan termék szállítójára, amelynek behozataláról megállapítható, hogy dömpingelt és kárt okoz.

118 Ezt követően az említett rendelkezésből következik, hogy főszabály szerint a Tanács és a Bizottság – amikor dömpingellenes vám kivetéséről szóló rendeletet fogad el – kötelezettsége, hogy e rendeletben pontosan meghatározza az abban érintett minden importtermékre kivetett dömpingellenes vám összegét, kivéve ha ezen egyéni elbírálás nem valósítható meg.

119 A 384/96 rendelet 9. cikke (5) bekezdésének első albekezdése azonban eltér ettől az elvtől az e rendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjában szereplő esetben, vagyis amikor a Tanács vagy a Bizottság különleges forrásból, nevezetesen nem piacgazdaságú országokból származó behozatalra vonatkozó dömpingellenes vámok kivetéséről szóló rendeletet fogad el. Az uniós jogalkotó ugyanis ebben az esetben eltérő „általános szabályt” írt elő, amely szerint egyszerre szükséges és elegendő, hogy a Tanács vagy a Bizottság által elfogadott rendelet meghatározza az érintett szállítóra országos szinten kivetett dömpingellenes vám összegét.

120 Mindemellett a 384/96 rendelet 9. cikke (5) bekezdésének második albekezdése szerinti egyedi dömpingellenes vámot határoznak meg a nem piacgazdaságú országokban letelepedett szállítókra, amennyiben megfelelően alátámasztott kérelmek alapján bizonyítani tudják, hogy megfelelnek az egyéni elbírálást igazoló feltételeknek. Ezen egyedi dömpingellenes vám alkalmazandó tehát rájuk az országos szinten megállapított azon dömpingellenes vám helyett, amely ilyen kérelem hiányában alkalmazandó lett volna rájuk.

121 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy habár e rendelkezés francia nyelvű változata érthető úgy, mint amely azt jelenti, hogy a Tanácsnak és a Bizottságnak kizárólag arra van lehetősége, hogy egyedi vámot alkalmazzon, amennyiben az említett rendelkezésben szereplő feltételek teljesülnek, ugyanezen rendelkezés más, különösen német, angol, dán és olasz nyelvi változatából következik, hogy ezen intézmények kötelesek egyedi vámot alkalmazni ebben a helyzetben.

122 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően valamely uniós jogi aktus – egységes alkalmazása, és ennélfogva egységes értelmezése érdekében – nem vizsgálható elszigetelten valamelyik nyelvi változatában, hanem azt mind alkotójának tényleges szándéka, mind pedig az általa követett cél alapján kell értelmezni, figyelembe véve különösen az összes változatát (X-ítélet, C-486/12, EU:C:2013:836, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

123 Ezért a Tanács és a Bizottság főszabály szerint köteles a 384/96 rendelet 9. cikke (5) bekezdésének második albekezdése alapján hozzá benyújtott, egyéni elbírálás iránti kérelmeket megvizsgálni, és határozni e kérelmekről, amint – a jelen ítélet 110. pontjában kifejtetteknek megfelelően – a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése iránti kérelmek esetében is el kell járnia e két intézménynek.

124 Ezt szem előtt tartva, a 384/96 rendelet 9. cikke (5) bekezdésének szövegéből következő, e különböző elemek alapján nem lehet választ adni arra a kérdésre, hogy az említett intézmények mindemellett mentesülhetnek-e ezen kötelezettség alól, amennyiben a mintavételi módszert alkalmazzák. E rendelkezést tehát nemcsak a szövegét, hanem a környezetét és az azon szabályozás által követett célokat figyelembe véve kell értelmezni, amelynek részét képezi (lásd ebben az értelemben: VEMW és társai ítélet, C-17/03, EU:C:2005:362, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ennek keretében különösen egyrészt az említett rendelkezés, másrészt a 384/96 rendeletnek a mintavételi módszert előíró 17. cikke között fennálló kapcsolatot kell megvizsgálni.

125 E tekintetben legelőször is meg kell állapítani, hogy a 384/96 rendelet 9. cikkének (5) bekezdése nem tartalmaz semmilyen kifejezett utalást, amely a rendelkezései körében előírná e rendelet 17. cikkének alkalmazását.

126 Márpedig a 9. cikk (5) bekezdésének szövege eltér a 384/96 rendelet 9. cikke (6) bekezdésének szövegétől, amely tartalmaz ilyen kifejezett utalást.

127 Ezen, egyfelől a 384/96 rendelet 9. cikke (5) bekezdésének, másfelől e rendelet 9. cikke (6) bekezdésének szövege között fennálló különbség olyan elemnek minősülhet, amely igazolja az említett rendelet 9. cikke (5) bekezdésének azon értelmezését, hogy – annak keretében és a 9. cikk (6) bekezdésével szemben – a 384/96 rendelet 17. cikke nem irányadó.

128 Márpedig ezen értelmezést megerősíti azon környezet, amelybe a 384/96 rendelet 9. cikkének (5) bekezdése illeszkedik, különösen e rendelet 17. cikkének (3) bekezdése, valamint azon szabályozás által követett célok, amelyeknek e rendelkezések a részét képezik.

129 Ugyanis, bár a 384/96 rendelet 17. cikkének (3) bekezdése különösen annak elkerülésére irányul, hogy az egyéni dömpingkülönbözet kiszámítása túlzott adminisztratív terhet jelentsen a Tanács és a Bizottság számára, nem célja ugyanakkor azon adminisztratív teher megkönnyítése vagy felszámolása, amely ezen intézményekre hárul az e rendelet 9. cikke (5) bekezdésének második albekezdése szerint benyújtott kérelmek vizsgálata keretében, mivel e vizsgálat önmagában nem az érintett exportáló gyártók egyéni dömpingkülönbözeteinek kiszámítását jelenti.

130 Továbbá, amint azt 1972/2002 rendelet (7) preambulumbekezdése kifejti, a 9. cikk (5) bekezdésének második albekezdését abból a célból illesztették be a 384/96 rendeletbe, hogy e második albekezdés a)–e) pontjában meghatározott, egyértelmű és konkrét kritériumokat állapítsanak meg, amelyeknek meg kell felelnie a nem piacgazdaságú országban letelepedett exportáló gyártónak ahhoz, hogy kérhesse, hogy az említett országban letelepedett valamennyi exportáló gyártóra alkalmazandó rendes értéknek az „egyedi exportáraival” való összehasonlítása alapján kiszámított egyedi dömpingellenes vámot alkalmazzák rá.

131 Következésképpen, amennyiben a nem piacgazdaságú országban letelepedett exportáló gyártó a 384/96 rendelet 9. cikke (5) bekezdésének második albekezdésére azzal az indokkal hivatkozik, hogy az egyedi exportáraikat az államtól kellő függetlenséggel határozzák meg, annak elismerését kéri a Tanácstól és a Bizottságtól, hogy e szempontból jelentősen eltérő helyzetben van az ebben az országban letelepedett többi exportáló gyártó helyzetéhez képest. E célból azt kéri, hogy egyéni elbírálásban részesüljön, míg a többi exportáló gyártót gyakorlatilag egyetlen egységként bírálják el.

132 Márpedig, ha el kellene ismerni, hogy a Tanács és a Bizottság a jelen ítélet előző pontjában hivatkozott helyzetben lévő exportáló gyártóra az érintett ország szintjén megállapított és a mintában szereplő exportáló gyártóra nézve megállapított dömpingkülönbözet súlyozott átlagából kiszámított dömpinellenes vámot anélkül alkalmazhatja, hogy előzetesen döntene az ilyen exportáló gyártó kérelméről, az azt jelentené, hogy ezen intézmények ugyanolyan módon kezelhetnék ezen exportáló gyártót, mint az említett mintában szereplő exportáló gyártókat, noha ez utóbbiak mindenképpen eltérő helyzetben vannak.

133 E bánásmódot továbbá nem igazolhatja az, hogy a vizsgálat számos félre kiterjed, amennyiben a 384/96 rendelet 9. cikke (5) bekezdésének második albekezdése szerint benyújtott kérelmek vizsgálata előtt nem tudható, hogy az egyedi vámban részesülő exportáló gyártók száma olyan jelentős-e, hogy e rendelet 17. cikkének (3) bekezdése értelmében lehetővé teszi az egyedi dömpingkülönbözet kiszámításának kizárását. A 384/96 rendelet 9. cikke (5) bekezdésének ezen értelmezése sérti az egyenlő bánásmód elvét, amellyel összhangban kell értelmezni minden uniós jogi aktust (Chatzi-ítélet, C-149/10, EU:C:2010:534, 43. pont).

134 Ebből az következik, hogy a 384/96 rendelet 9. cikkének (5) bekezdésében szereplő célkitűzésre tekintettel meg kell erősíteni azt a következtetést, amelyre a Bíróság a jelen ítélet 127. pontjában előzetesen jutott.

135 Ebből következően az, hogy a Tanács és a Bizottság nem határozott azon kínai és vietnami exportáló gyártók által benyújtott, egyéni elbírálás iránti kérelmekről, amelyek nem szerepeltek a 384/96 rendelet 17. cikke szerint létrehozott mintában, sérti e rendelet 9. cikkének (5) bekezdését. Ezért e mértékben érvénytelennek kell nyilvánítani a végleges rendeletet.

A végleges rendeletnek a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja tekintetében fennálló érvényességéről

136 Legelőször is, a C-659/13. sz. ügyben feltett harmadik kérdésben, valamint lényegében a C-34/14. sz. ügyben feltett első kérdésben és a második kérdés a) részében arra várnak választ a kérdést előterjesztő bíróságok, hogy a végleges rendelet érvénytelen-e, amennyiben sérti a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontját, mivel a Tanács és a Bizottság nem határozott az e rendelkezésben előírt három hónapos határidőn belül az e rendelet 17. cikke szerint létrehozott mintában szereplő kínai és vietnami exportáló gyártók által benyújtott, piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése iránti kérelmekről.

137 A végleges rendelet vizsgálata alapján meg kell állapítani, hogy bár a Tanács és a Bizottság ténylegesen határozott a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése iránti azon kérelmekről, amelyeket az említett mintában szereplő kínai és vietnami exportáló gyártók nyújtottak be, azt csak a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában előírt határidő lejártát követően tette meg.

138 E körülmények mellett azt kell meghatározni, hogy e határidő megsértése a végleges rendelet érvénytelenségét eredményezi-e.

139 E tekintetben magának a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának szövegéből következik, hogy azt a kérdést, hogy az a gyártó, amely piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállást kérelmezett, teljesíti-e az ezen jogállás odaítéléséhez szükséges feltételeket, a vizsgálat megindításától számított három hónapon belül el kell dönteni (lásd ebben az értelemben: Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítélet, C-249/10 P, EU:C:2012:53, 39. pont; Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet, C-247/10 P, EU:C:2012:710, 31. pont).

140 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából mindazonáltal az következik, hogy az e cikkben foglalt határidő megsértése csak akkor eredményezheti az eljárás végén elfogadott rendelet megsemmisítését, ha fennáll annak a lehetősége, hogy e szabálytalanság miatt az említett eljárás más eredménnyel zárulhatott. Az e szabálytalanságra hivatkozó személy továbbá nem kötelezhető arra, hogy bizonyítsa, hogy annak hiányában az érintett rendelet az érdekei szempontjából kedvezőbb tartalommal rendelkezett volna, azt azonban konkrétan bizonyítania kell, hogy ez a lehetőség nem volt teljesen kizárt (lásd ebben az értelemben: Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ítélet, C-141/08 P, EU:C:2009:598, 81., 94. és 114. pont; Ningbo Yonghong Fasteners kontra Tanács ítélet, C-601/12 P, EU:C:2014:115, 34., 40. és 42. pont).

141 Az ilyen rendelet érvényességének vizsgálatára alkalmazható ezen ítélkezési gyakorlatból következik, hogy főszabály szerint e rendeletnek a bizonyos termékek behozatalára dömpingellenes vámokat bevezető része nem nyilvánítható semmisnek pusztán azzal az indokkal, hogy a Tanács és a Bizottság nem döntött a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában foglalt határidőn belül a hozzájuk benyújtott, piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése iránti

kérelmekről. Az e szabálytalanságra hivatkozó importőrnek azt is konkrétan bizonyítania kell, hogy nem teljesen kizárt, hogy annak hiányában az eljárás végén elfogadott rendelet tartalma az érdekei szempontjából kedvezőbb lett volna.

142 Márpedig a jelen esetben az ügy irataiból nem következik, hogy mindegyik importőr, amely az említett rendelkezésben foglalt határidő megsértésére hivatkozik, a maga esetében konkrétan bizonyította, hogy nem teljesen kizárt, hogy e szabálytalanság hiányában a végleges rendelet tartalma az érdekei szempontjából kedvezőbb lett volna.

143 Ebből következően nem befolyásolja a végleges rendelet érvényességét az, hogy a Tanács és a Bizottság a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában foglalt három hónapos határidőn belül nem határozott az ugyanezen rendelet 17. cikke szerint létrehozott mintában szereplő kínai és vietnami exportáló gyártók által benyújtott, piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése iránti kérelmekről.

144 Ezt követően a C-659/13. sz. ügyben előterjesztett második kérdést illetően, amelyben a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a végleges rendelet érvénytelen-e, amennyiben sérti a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontját, mivel a Tanács és a Bizottság nem határozott az e rendelkezésben előírt három hónapos határidőn belül az ugyanezen rendelet 17. cikke szerint létrehozott mintában szereplő kínai és vietnami exportáló gyártók által benyújtott, piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás odaítélése iránti kérelmekről, meg kell jegyezni, hogy a jelen ítélet előző pontjában szereplő értelmezés továbbra is érvényes marad függetlenül attól, hogy az érintett exportáló gyártók szerepeltek-e az említett mintában, vagy sem.

A végleges rendeletnek a 384/96 rendelet 9. cikkének (6) bekezdése tekintetében fennálló érvényességéről

145 A C-34/14. sz. ügyben feltett első kérdésében és a második kérdésének a) részében lényegében arra vár választ a kérdést előterjesztő bíróság, hogy a végleges rendelet érvénytelen-e, amennyiben a mintában nem szereplő kínai és vietnami exportáló gyártókra alkalmazott dömpingkülönbözetet a 384/96 rendelet 9. cikkének (6) bekezdését megsértve állapították meg.

146 Konkrétan, az előzetes döntéshozatalra utaló határozat indokolásából kiderül, hogy a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ először is, hogy a Tanács és a Bizottság jogosult volt-e az e mintában szereplő, azonban piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállással nem rendelkező kínai és vietnami exportáló gyártókra a dömpingkülönbözet súlyozott átlagát kiszámítani, majd ennek alapján határozni meg az említett mintában nem szereplő gazdasági szereplők termékeire kivetendő vámot. Másodsorban arra irányul a kérdése, hogy e számítás során helyesen vették-e figyelembe az egyetlen olyan exportáló gyártóra – nevezetesen a Golden Stepre – alkalmazott egyéni dömpingkülönbözetet, amely szerepelt a mintában, és piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállással rendelkezett.

147 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 384/96 rendelet 9. cikkének (6) bekezdése úgy rendelkezik, hogy amennyiben a Bizottság e rendelet 17. cikkének megfelelően a vizsgálatának körét korlátozza, a 17. cikknek megfelelően jelentkező, de a vizsgálati körbe nem tartozó exportőrök vagy termelők behozatalaira alkalmazandó dömpingellenes vám nem haladhatja meg a mintában szereplő felekre nézve megállapított dömpingkülönbözet súlyozott átlagát. E rendelkezés azt is előírja, hogy egyedi vámokat kell kivetni az exportőr vagy gyártó azon behozatalaira, amelyek az említett 17. cikk alapján egyéni elbírálásban részesülnek.

148 Továbbá a 384/96 rendelet 17. cikkének (3) bekezdése, amelyre e rendelet 9. cikkének (6) bekezdése hivatkozik, előírja – amint azt a jelen ítélet 104. pontja kifejtette – az egyéni dömpingkülönbözet minden olyan, a mintában nem szereplő exportőr vagy gyártó tekintetében történő kiszámítását, amely azt kéri, kivéve ha olyan magas a számuk, amely a vizsgálat megfelelő lefolytatását veszélyeztetné.

149 A jelen esetben a végleges rendelet vizsgálatából több tényező kitűnik. Legelőször is a Bizottság a mintavételében nem szereplő kínai és vietnami exportáló gyártóknak kifejtette, hogy a vizsgálat olyan jelentős volt, hogy nem volt elképzelhető, hogy egyéni elbírálásban részesítse őket. Ezt követően az e gazdasági szereplők termékeire alkalmazott dömpingellenes vámot a mintában szereplő exportáló gyártókra nézve meghatározott dömpingkülönbözet súlyozott átlaga alapján állapította meg. Végül e különbözetet, amelyet eredetileg egy olyan időpontban számítottak ki, amikor a Golden Step még nem rendelkezett piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállással, később kiigazították e jogállás megszerzésének figyelembevétele céljából.

150 Ebből következően a végleges rendelet egyetlen eleme alapján sem tekinthető úgy, hogy a mintában nem szereplő kínai és vietnami exportáló gyártókra alkalmazott dömpingkülönbözetet a 384/96 rendelet 9. cikkének (6) bekezdését megsértve állapították meg.

A végleges rendeletnek a 384/96 rendelet 3. cikkének (1), (5) és (6) bekezdése, 4. cikkének (1) bekezdése, 5. cikkének (4) bekezdése és 17 cikke tekintetében fennálló érvényességéről

151 A C-659/13. sz. ügyben feltett negyedik kérdésével lényegében arra vár választ a kérdést előterjesztő bíróság, hogy a végleges rendelet érvénytelen-e, tekintettel arra, hogy a vizsgálatban nem működött együtt elegendő számú uniós gyártó ahhoz, hogy a Bizottság érvényesen állapíthassa meg az uniós gazdasági ágazatot ért kárt és – ennek eredményeképpen – az érintett behozatalok és az uniós ágazatot ért kár közötti okozati összefüggést, és ezért sérti a 384/96 rendelet 3. cikkének (1), (5) és (6) bekezdését, 4. cikkének (1) bekezdését, 5. cikkének (4) bekezdését és 17 cikkét.

152 E tekintetben mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a 384/96 rendelet 5. cikke – amint a címe jelzi – az e rendeletben bevezetett dömpingellenes vizsgálati „[e]ljárás kezdeményezés[ének]” szabályozására szorítkozik. Ennek címén a (4) bekezdésében különösen előírja, hogy valamely panasz akkor tekinthető az uniós gazdasági ágazat által benyújtottnak, ha együttesen teljesül az azon támogatás mértékére vonatkozó két feltétel, amelynek tárgyát képezi. Egyrészt e támogatást azoknak az uniós gyártóknak kell adniuk, amelyek együttes termelése az uniós gazdasági ágazatnak a panaszt támogató vagy azt ellenző részében a hasonló termék teljes termelésének 50%-át meghaladja. Másrészt az említett támogatásnak az uniós gazdasági ágazat teljes termelésének legalább 25%-át képviselő uniós gyártóktól kell származnia (Philips Lighting Poland és Philips Lighting kontra Tanács ítélet, C-511/13 P, EU:C:2015:553, 49. pont).

153 Ezzel szemben a 384/96 rendelet nem tartalmaz a vizsgálat során azon esetben hozandó intézkedésekre vonatkozó rendelkezést, ha csökken a panasz vagy a felülvizsgálati kérelem gyártók általi támogatottsága, és így a Tanács és a Bizottság folytathatja a vizsgálatot abban az esetben is, amikor egyszerűen csökken a panasz támogatottsági szintje, és akkor is, ha az ilyen csökkenés ahhoz vezet, hogy e támogatás szintje nem éri el az említett rendelet 5. cikkének (4) bekezdésében előírt két küszöb egyikét (lásd ebben az értelemben: Philips Lighting Poland és Philips Lighting kontra Tanács ítélet, C-511/13 P, EU:C:2015:553, 51–54. pont).

154 A jelen esetben az, hogy a vizsgálat, amelynek esetében nem vitatott, hogy a kezdeményezésére vonatkozó feltételek megfeleltek a 384/96 rendelet 5. cikkének (4) bekezdésében szereplő előírásoknak, anélkül folytatódik, hogy a későbbi szakaszokban mindenképpen részesülne az uniós gazdasági ágazat teljes termelésének legalább 25%-át képviselő uniós gyártók támogatásában, önmagában nem tekinthető úgy, hogy a végleges rendelet sérti az említett cikket.

155 Ezt követően a 384/96 rendelet „[a] kár fennállásának meghatározás[ár]a” vonatkozó 3. cikkének (1), (5) és (6) bekezdéséből következik, hogy a Tanácsnak és a Bizottságnak az ügy valamennyi releváns elemét figyelembe véve kell arra a megállapításra jutnia, hogy a vizsgálat tárgyát képező behozatal jelentős hátrányt okozott „a[z Unió] egy gazdasági ágazatának”. E fogalmat e rendelet 4. cikkének (1) bekezdése úgy határozza meg, mint amely „a hasonló termékek [uniós] termelőinek összességére vagy közülük azokra vonatkozik, akiknek együttes termelése az érintett termék teljes [uniós] termelésének az 5. cikk (4) bekezdésének meghatározása szerinti jelentős hányadát teszi ki” (lásd ebben az értelemben: Philips Lighting Poland és Philips Lighting kontra Tanács ítélet, C-511/13 P, EU:C:2015:553, 69. és 70. pont).

156 Márpedig az említett rendelet 17. cikke (1) és (2) bekezdésének megfelelően a Bizottság jogosult arra, hogy a jelentős méretű ügyekben a vizsgálatot a felek észszerű körére korlátozza, többek között azzal a feltétellel, hogy a kiválasztás időpontjában rendelkezésére álló információk alapján statisztikailag érvényes mintákat használ fel.

157 A jelen esetben pusztán az, hogy a Bizottság úgy határozott, hogy az általa kiválasztott mintára korlátozza a végleges rendelet elfogadásához vezető vizsgálatot, az e minta érvényességének vitatására alkalmas tények hiányában önmagában nem tekinthető úgy, hogy a végleges rendelet nem felel meg a 384/96 rendelet 3. cikkében, 4. cikkének (1) bekezdésében és 17. cikkében rögzített feltételeknek.

158 Ebből következően a végleges rendelet egyetlen eleme alapján sem tekinthető úgy, hogy a vizsgálatban nem működött együtt elegendő számú uniós gyártó ahhoz, hogy a Bizottság érvényesen állapíthassa meg az uniós gazdasági ágazatot ért kárt és – ennek eredményeképpen – az érintett behozatalok és az uniós ágazatot ért kár közötti okozati összefüggést, és ezért sérti a 384/96 rendelet 3. cikkének (1), (5) és (6) bekezdését, 4. cikkének (1) bekezdését, 5. cikkének (4) bekezdését és 17 cikkét.

A végleges rendeletnek a 384/96 rendelet 3. cikkének (2) bekezdése és az EUMSZ 296. cikke tekintetében fennálló érvényességéről

159 A C-659/13. sz. ügyben feltett ötödik kérdésével lényegében arra vár választ a kérdést előterjesztő bíróság, hogy a végleges rendelet érvénytelen-e, amennyiben sérti a 384/96 rendelet 3. cikkének (2) bekezdését és az EUMSZ 296. cikket, tekintettel arra, hogy egyes vizsgálati iratok bizonyítják, hogy a kár megállapítására ténylegesen hibás adatok alapján került sor, továbbá ha a végleges rendelet nem fejti ki e bizonyítékok mellőzésének indokait.

160 E tekintetben a 384/96 rendelet 3. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az uniós gazdasági ágazatot ért kár megállapításának tényleges bizonyítékokon és tárgyilagos vizsgálaton kell alapulnia, mind a dömpingelt import mennyiségét és a dömpingelt importnak az Unió piacán lévő hasonló termékek árára gyakorolt hatását, mind az ilyen importnak az uniós iparra gyakorolt hatását illetően.

161 Ennek keretében az ítélkezési gyakorlatából következik, hogy azon széles mérlegelési jogkör, amellyel a Tanács és a Bizottság rendelkezik a közös kereskedelempolitika, és különösen a kereskedelempolitikai védintézkedések területén, nem mentesíti őket annak kötelezettsége alól, hogy kellő mértékben figyelembe vegyék a vizsgálatban részt vevő felek által benyújtott bizonyítékokat (lásd ebben az értelemben: GLS-ítélet, C-338/10, EU:C:2012:158, 30. és 32. pont; Tanács kontra Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group ítélet, C-337/09 P, EU:C:2012:471, 107. pont).

162 Az ilyen jogkör gyakorlása feletti bírói felülvizsgálatnak azonban – az EUMSZ 263. cikkre alapított kereset keretében és az érvényesség értékelésére irányuló, az EUMSZ 267. cikk szerint benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem keretében egyaránt – az eljárási szabályok betartásának, a vitatott módszer végrehajtásához kiválasztott adatok tényszerű pontosságának, ezen adatok értékelése során a

nyilvánvaló hiba kizárásának, illetve a hatáskörrel való visszaélés kizárásának ellenőrzésére kell korlátozódnia (lásd ebben az értelemben: Valimar-ítélet, C-374/12, EU:C:2014:2231, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

163 A jelen esetben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban hivatkozott érvekből kiderül, hogy a Clark két olyan dokumentumra hivatkozik, amelyek szerint egyes, vizsgálat alá vont uniós gyártók olyan csalárd gyakorlatokat folytattak, amelyek kétségbe vonhatják a Bizottság által a foglalkoztatásra, a befektetésekre, a forgalomra, illetve az uniós gazdasági ágazat eladásaira vonatkozó, különböző gazdasági adatok tárgyában összegyűjtött információk hitelességét.

164 Amint azt a kérdést előterjesztő bíróság kiemelte, e tekintetben igaz, hogy a végleges rendelet nem hivatkozik ezekre a dokumentumokra.

165 Amint azonban azt a főtanácsnok indítványa 104. pontjában megjegyezte, e két dokumentum alapján, amelyek lényegében a sajtóban megjelent és az uniós gyártók meghatározott körére vonatkozó állítások bemutatására korlátozódnak, valamint figyelembe véve az összes többi olyan bizonyítékot, amelyre a Tanács a végleges rendelet (144)–(201) preambulumbekezdésében támaszkodott, az uniós gazdasági ágazatot ért kár fennállásának megállapítása érdekében nem tekinthető úgy, hogy e következtetés nyilvánvaló értékelési hibát tartalmaz, vagy szükséges lett volna, hogy a Tanács e rendeletben kifejezetten ismertesse azon indokokat, amelyek miatt e dokumentumok nem változtatták meg az álláspontját.

166 Ebből következően nem tekinthető úgy, hogy a végleges rendelet sérti a 384/96 rendelet 3. cikkének (2) bekezdését és az EUMSZ 296. cikket azért, mert egyes vizsgálati iratok bizonyítják, hogy a kár megállapítására ténylegesen hibás adatok felhasználása alapján került sor, továbbá mert az említett rendelet nem fejti ki e bizonyítékok mellőzésének indokait.

A végleges rendeletnek a 384/96 rendelet 3. cikkének (7) bekezdése tekintetében fennálló érvényességéről

167 A C-659/13. sz. ügyben feltett hatodik kérdésében arra vár választ a kérdést előterjesztő bíróság, hogy a végleges rendelet érvénytelen-e, amennyiben sérti a 384/96 rendelet 3. cikkének (7) bekezdését, mivel a Tanács és a Bizottság helytelenül különítette el a dömpingelt behozatal hatásait és az uniós gazdasági ágazatnak kárt okozó más tényezőket.

168 E tekintetben a 384/96 rendelet 3. cikkének (7) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a dömpingelt behozatalon kívüli azon ismert tényezőket, amelyek a dömpinggel egy időben kárt okoznak az Unió egy gazdasági ágazatának, szintén meg kell vizsgálni annak biztosítása érdekében, hogy az ezen tényezők által okozott kárt ne tulajdonítsák az említett behozatal eredményének.

169 Ennek keretében a Tanács és a Bizottság köteles megvizsgálni, hogy az a kár, amelyet meg akarnak állapítani, ténylegesen a dömpingelt behozatalból ered-e, valamint figyelmen kívül kell hagyniuk minden egyéb tényezőből eredő, és különösen a közösségi gyártók saját magatartása által okozott kárt. E célból ezen intézményeknek meg kell vizsgálniuk, hogy ezen egyéb tényezők hatásai nem törhették-e meg a szóban forgó behozatal és az uniós gazdasági ágazatnak okozott kár közötti okozati összefüggést. Szintén meg kell vizsgálniuk azt, hogy az említett egyéb tényezőknek tulajdonítható kár nem jöhet-e szóba az értékcsökkenési időszak meghatározásánál. Ha azonban a Tanács és a Bizottság az ilyen tényezők ellenére megállapítja, hogy az említett behozatallal okozott kár jelentős, akkor felállítható az okozati összefüggés e behozatal és az uniós gazdasági ágazatnak okozott kár között (lásd ebben az értelemben: Transnational Company „Kazchrome” és ENRC Marketing kontra Tanács ítélet, C-10/12 P, EU:C:2013:865, 23–25. pont; TMK Europe ítélet, C-143/14, EU:C:2015:236, 35–37. pont).

170 Egyebekben a dömpingellenes rendelet jogellenességére hivatkozó személynek kell olyan érveket és bizonyítékokat bemutatnia, amelyek bizonyítják, hogy a behozatalra vonatkozó tényezőktől eltérő tényezők olyan jelentősek lehettek, hogy alkalmasak voltak az uniós gazdasági ágazatnak okozott kár és a dömpingelt behozatal közötti okozati összefüggés fennállásának megkérdőjelezésére (Transnational Company „Kazchrome” és ENRC Marketing kontra Tanács ítélet, C-10/12 P, EU:C:2013:865, 28. pont; TMK Europe ítélet, C-143/14, EU:C:2015:236, 42. pont).

171 A jelen esetben a Tanács és a Bizottság a végleges rendelet (222)–(240) preambulumbekezdésében mérlegelte azon többi tényező hatását, amelyek alkalmasak lehettek arra, hogy az uniós gazdasági ágazatnak kárt okozzanak. Ennek címén többek között értékelték az uniós ipar exportteljesítményét, a harmadik országokból származó behozatal hatását és a Kínából származó behozatalra kivetett mennyiségi korlátozások feloldásának hatását, mielőtt arra a következtetésre jutottak, hogy e tényezők hatása nem kérdőjelezi meg a dömpingelt behozatal által az említett gazdasági ágazatnak okozott jelentős kárt.

172 Márpedig az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból és az abban hivatkozott érvekből következik, hogy a Clark egyrészt arra szorítkozik, hogy e különböző tényezők alternatív értékelését javasolja, másrészt további pontosítás nélkül megkérdőjelezze a Tanács és a Bizottság által választott egyes módszereket. Nem hoz fel viszont egyetlen olyan érvet sem, amely alapján úgy lehetne tekinteni, hogy a végleges rendelet nyilvánvaló értékelési hibát tartalmaz.

173 Ebből következően nem tekinthető úgy, hogy a végleges rendelet sérti a 384/96 rendelet 3. cikkének (7) bekezdését amiatt, hogy a Tanács és a Bizottság helytelenül különböztette meg a dömpingelt behozatal hatásait és az uniós gazdasági ágazatnak kárt okozó többi tényezőt.

174 A fenti megfontolások összességéből következően a C-659/13. sz. ügyben előterjesztett első–hatodik kérdésre, valamint a C-34/14. sz. ügyben előterjesztett első kérdésre és a második kérdés a) részére a következő választ kell adni:

– A végleges rendelet érvénytelen, amennyiben sérti a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontját és 9. cikkének (5) bekezdését.

– E kérdések vizsgálata egyetlen olyan tényezőt sem tárt fel, amely érinti a végleges rendeletnek az EUMSZ 296. cikk, valamint a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja, 3. cikkének (1), (2) és (5)–(7) bekezdése, 4. cikkének (1) bekezdése, 5. cikkének (4) bekezdése, 9. cikkének (6) bekezdése vagy 17. cikke tekintetében fennálló érvényességét, e cikkek vagy rendelkezések némelyikét önmagában, másokat együttesen tekintve.

A C-34/14. sz. ügyben előterjesztett első kérdésről és a második kérdés a) részéről, amennyiben azok egyben a meghosszabbító rendeletre vonatkoznak

175 Amint a jelen ítélet 78. és 79. pontjában megállapításra került, a C-34/14. sz. ügyben a kérdést előterjesztő bíróság az első kérdésében és a második kérdésének a) részében a végleges rendelet tekintetében hivatkozottakkal azonos indokok alapján arra is választ vár, hogy a meghosszabbító rendelet érvényes-e.

176 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a meghosszabbító rendelet nem tartalmaz egyetlen olyan utalást sem, amely a jogilag megkövetelt módon bizonyítaná, hogy a Tanács és a Bizottság a végleges rendelet elfogadása előtt elvégezte volna az e rendelettel érintett, különböző kínai és vietnami exportáló gyártók helyzetének újbóli értékelését annak meghatározása céljából, hogy azok, amelyek az eredeti vizsgálat kezdetén kérték, hogy a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja alapján

piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállásban, vagy e rendelet 9. cikkének (5) bekezdése alapján egyéni elbírálásban részesüljenek, igényelhetnek-e ilyen jogállást vagy elbírálást az újbóli vizsgálat keretében.

177 Ebből következően e kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a meghosszabbító rendelet ugyanolyan mértékben érvénytelen, mint a végleges rendelet.

A Vámkódex 236. cikkének értelmezésére vonatkozó kérdésekről

A nem jogszabály szerinti vámoknak a Vámkódex 236. cikkének (1) bekezdése értelmében vett fogalmáról

178 A C-659/13. sz. ügyben feltett hetedik kérdésével lényegében arra vár választ a kérdést előterjesztő bíróság, hogy azokra az ítéletekre, amelyekben az uniós bíróság megsemmisítette a dömpingellenes vám kivetéséről szóló rendeletet az e rendelettel érintett egyes exportáló gyártókra vonatkozó részében, az alapeljárásokban szereplőhöz hasonló helyzetben hivatkozhatnak-e a tagállamok bíróságai annak megállapítása céljából, hogy a Vámkódex 236. cikkének (1) bekezdése értelmében nem jogszabály szerintiek az említett rendelettel érintett más, olyan exportáló gyártókra kivetett vámok, amelyek ugyanolyan helyzetben vannak, mint azok az exportáló gyártók, amelyek tekintetében e rendeletet megsemmisítették.

179 E tekintetben az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdéséből következik, hogy bármely természetes vagy jogi személy az e cikk első és második bekezdésében említett feltételek mellett eljárást indíthat a neki címzett vagy az őt közvetlenül és személyében érintő jogi aktusok ellen. Emellett az EUMSZ 264. cikk első bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a kereset megalapozott, az uniós bíróság a megtámadott jogi aktust semmisnek nyilvánítja.

180 Ennek keretében legelőször is ki kell emelni, hogy amennyiben valamely személy egy jogi aktus megsemmisítését kéri az uniós bíróságtól, ez utóbbi az említett aktusnak csak a címzettet érintő rendelkezéseiről határoz. A más címzetteket érintő, meg nem támadott rendelkezések nem képezik az uniós bíróság által eldöntendő jogvita tárgyát (Bizottság kontra AssiDomän Kraft Products és társai ítélet, C-310/97 P, EU:C:1999:407, 53. pont; Nachi Europe ítélet, C-239/99, EU:C:2001:101, 25. pont).

181 Ezen túlmenően, az uniós bíróságnak az ilyen kereset keretében adott esetben megsemmisítést kimondó határozata nem terjeszkedhet túl a felperesi kérelemben foglaltakon (Bizottság kontra AssiDomän Kraft Products és társai ítélet, C-310/97 P, EU:C:1999:407, 52. pont; Nachi Europe ítélet, C-239/99, EU:C:2001:101, 24. pont).

182 Végül, ugyan az uniós bíróság megsemmisítő ítéletének *erga omnes* hatálya a rendelkező résznek és a rendelkező rész alátámasztásához szükséges indokolásnak is sajátja, ez nem eredményezheti az e bíróság elé nem utalt, de feltételezhetően ugyanolyan hibában szenvedő aktus megsemmisítését (Bizottság kontra AssiDomän Kraft Products és társai ítélet, C-310/97 P, EU:C:1999:407, 54. pont; Nachi Europe ítélet, C-239/99, EU:C:2001:101, 26. pont).

183 Ezen indokok miatt abban az esetben, ha a valamely, dömpingellenes vám kivetésétől szóló rendelethez hasonló, általános hatályú jogi aktus által közvetlenül és személyében érintett személy által indított kereset keretében az uniós bíróság az ilyen aktust az e személyt érintő részében megsemmisíti, e részleges megsemmisítés nem érinti ezen aktus más rendelkezéseinek, és különösen az említett személy által gyártott, exportált vagy behozott termékektől eltérő termékekre kivetett dömpingellenes vámot bevezető rendelkezéseknek a jogszerűségét (lásd ebben az értelemben: Nachi Europe ítélet, C-239/99, EU:C:2001:101, 10., 24. és 27. pont).

184 Éppen ellenkezőleg, mivel az ilyen rendelkezéseket az EUMSZ 263. cikkben előírt határidőn belül nem támadta meg az a személy, aki kérhette volna azok megsemmisítését, vele szemben jogerőssé válnak (Nachi Europe ítélet, C-239/99, EU:C:2001:101, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E rendelkezéseket ugyanis mindaddig megilleti a jogszerűség vélelme, amíg azokat vissza nem vonják, illetve előzetes döntéshozatal iránti kérelem vagy jogellenességi kifogás következtében nem nyilvánítják érvénytelennek, ami azt jelenti, hogy ezek az aktusok minden más személlyel szemben kiváltják az összes joghatásukat (lásd ebben az értelemben: CIVAD-ítélet, C-533/10, EU:C:2012:347, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

185 E körülmények között a C-659/13. sz. ügyben előterjesztett hetedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy azokra az ítéletekre, amelyekben az uniós bíróság megsemmisítette a dömpingellenes vám kivetéséről szóló rendeletet az e rendelettel érintett egyes exportáló gyártókra vonatkozó részében, az alapeljárásokban szereplőhöz hasonló helyzetben nem hivatkozhatnak a tagállamok bíróságai annak megállapítása céljából, hogy a Vámkódex 236. cikkének (1) bekezdése értelmében nem jogszabály szerintiek az említett rendelettel érintett más, olyan exportáló gyártókra kivetett vámok, amelyek ugyanolyan helyzetben vannak, mint azok az exportáló gyártók, amelyek tekintetében az ilyen rendeletet megsemmisítették. Mivel e rendeletet a más exportáló gyártók termékeire kivetett vámokra vonatkozó részében nem vonta vissza az azt elfogadó intézmény, nem semmisítette meg azt az uniós bíróság, és a Bíróság sem állapította meg annak érvénytelenségét, az említett vámok e rendelkezés értelmében továbbra is jogszabály szerintinek minősülnek.

A Vámkódex 236. cikkének (2) bekezdése szerinti előre nem látható körülmény vagy a *vis maior* fennállásáról

186 A C-34/14. sz. ügyben feltett második kérdésnek b) részében lényegében arra vár választ a kérdést előterjesztő bíróság, hogy a Vámkódex 236. cikkének (2) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azon körülmény, hogy a dömpingellenes vámok kivetéséről szóló rendeletet az uniós bíróság egészében vagy részben semmisnek nyilvánította, az e rendelkezés értelmében vett előre nem látható körülménynek vagy a *vis maiornak* minősül.

187 Legelőször is, a Vámkódex 236. cikkének szövegéből és rendszeréből magából is következik, hogy habár azon dömpingellenes vámokat, amelyek a megfizetésük időpontjában jogszerűen nem lettek volna kivethetők, főszabály szerint a vámhatóságoknak e cikk (1) bekezdése alapján vissza kell téríteniük, az ilyen visszatérítésre azonban csak akkor kerülhet sor, ha valamennyi szükséges feltétel – köztük az e cikk (2) bekezdésében foglalt feltétel – teljesül (Ikea Wholesale ítélet, C-351/04, EU:C:2007:547, 67. pont; Trubowest Handel és Makarov kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-419/08 P, EU:C:2010:147, 25. pont; CIVAD-ítélet, C-533/10, EU:C:2012:347, 20. pont).

188 Ebből különösen az következik, hogy az a gazdasági szereplő, amely megfizette ezeket a vámokat, főszabály szerint csak akkor igényelheti azok visszatérítését, amelyek esetében a Vámkódex 236. cikkének (2) bekezdésében foglalt hároméves határidő nem telt le (lásd ebben az értelemben: CIVAD-ítélet, C-533/10, EU:C:2012:347, 21. pont).

189 A Vámkódex 236. cikkének (2) bekezdése azonban kifejezetten kimondja, hogy e határidőt meg kell hosszabbítani, ha a kérelmező igazolja, hogy előre nem látható körülmény vagy *vis maior* miatt akadályoztatva volt a határidőn betartásában. Ebből következik, hogy minden olyan személynek, amely e meghosszabbításban kíván részesülni, legalább ezen esetek egyikét igazolnia kell ehhez.

190 Ezen túlmenően a Vámkódexnek az összefüggéseiben értelmezett 236. cikkéből következik, hogy a gazdasági szereplők által megfizetett dömpingellenes vámok visszatérítését csak bizonyos feltételek mellett és kifejezetten rögzített esetekben lehet engedélyezni, így tehát a behozatal és kivitel

Vámkódexben foglalt általános rendszere alóli kivételnek minősül, következésképpen az azt szabályozó rendelkezéseket szigorúan kell értelmezni (Hollandia kontra Bizottság ítélet, C-156/00, EU:C:2003:149, 91. pont; CIVAD-ítélet, C-533/10, EU:C:2012:347, 24. pont).

191 Ennélfogva szigorúan kell értelmezni az előre nem látható körülmény és *vis maior* Vámkódex 236. cikke (2) bekezdésének második albekezdése értelmében vett fogalmát, amely lehetővé teszi azon, a dömpingellenes vámok közlésétől számított három éves határidő meghosszabbítását, amely alatt a gazdasági szereplő e vámok visszatérítését igényelheti (lásd ebben az értelemben: CIVAD-ítélet, C-533/10, EU:C:2012:347, 25. pont).

192 E szabályozás összefüggésében mindkét fogalmat többek között egy arra vonatkozó objektív elem jellemez, hogy e fogalmak rendkívüli és az azokra hivatkozó személy körén kívül eső körülmények fennállását jelentik (lásd ebben az értelemben: CIVAD-ítélet, C-533/10, EU:C:2012:347, 27. és 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

193 Márpedig sem az, hogy a két vitatott rendelet közül az egyiket a Pumán kívüli személyeket érintő részében a Bíróság megsemmisítette a Brosmann Footwear [HK] és társai kontra Tanács ítéletben (C-249/10 P, EU:C:2012:53), valamint a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítéletben (C-247/10 P, EU:C:2012:710), sem pedig az, hogy lehetséges, hogy a Bíróság a jelen ügyekben elé terjesztett kérdésekre adandó válaszok keretében e jogi aktusok közül az egyiket vagy a másikat egészében vagy részben érvénytelennek nyilvánítja, nem tekinthető olyan rendkívüli vagy külső körülménynek, amely az előre nem látható körülmény és a *vis maior* fennállásának megállapításához szükséges (lásd ebben az értelemben: CIVAD-ítélet, C-533/10, EU:C:2012:347, 30. pont).

194 E körülmények mellett a C-34/14. sz. ügyben előterjesztett második kérdés b) részére azt a választ kell adni, hogy a Vámkódex 236. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azon körülmény, hogy a dömpingellenes vámot bevezető rendeletet az uniós bíróság egészében vagy részben semmisnek nyilvánította, nem minősül az e rendelkezés értelmében vett előre nem látható körülménynek vagy *vis maiornak*.

A költségekről

195 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) **A Kínai Népköztársaságból és Vietnamból származó, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2006. október 5-i 1472/2006/EK tanácsi rendelet érvénytelen, amennyiben sérti a 2004. március 8-i 461/2004/EK tanácsi rendelettel módosított, az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/1996/EK tanácsi rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontját és 9. cikkének (5) bekezdését.**

   Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések vizsgálata egyetlen olyan tényezőt sem tárt fel, amely érintheti az 1472/2006 rendeletnek az EUMSZ 296. cikk, valamint a 461/2004 rendelettel módosított 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja, 3. cikkének (1), (2) és (5)–(7) bekezdése, 4. cikkének (1) bekezdése, 5. cikkének (4) bekezdése, 9. cikkének (6) bekezdése vagy 17. cikke tekintetében fennálló érvényességét, e cikkek vagy rendelkezések némelyikét önmagában, másokat együttesen tekintve.

2) A 384/96 rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti, az intézkedések lejárati felülvizsgálatot követően a Vietnamból és a Kínai Népköztársaságból származó, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó, a Makaó Különleges Közigazgatási Területről szállított – a Makaóból való származás bejelentésére tekintet nélkül –, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára kiterjesztett végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2009. december 22-i 1294/2009/EU tanácsi rendelet ugyanolyan mértékben érvénytelen, mint az 1472/2006 rendelet.

3) Azokra az ítéletekre, amelyekben az uniós bíróság megsemmisítette a dömpingellenes vám kivetéséről szóló rendeletet az e rendelettel érintett egyes exportáló gyártókra vonatkozó részében, az alapeljárásokban szereplőhöz hasonló helyzetben nem hivatkozhatnak a tagállamok bíróságai annak megállapítása céljából, hogy a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 236. cikkének (1) bekezdése értelmében nem jogszabály szerintiek az említett rendelettel érintett más, olyan exportáló gyártókra kivetett vámok, amelyek ugyanolyan helyzetben vannak, mint azok az exportáló gyártók, amelyek tekintetében az ilyen rendeletet megsemmisítették. Mivel e rendeletet a más exportáló gyártók termékeire kivetett vámokra vonatkozó részében nem vonta vissza az azt elfogadó európai uniós intézmény, nem semmisítette meg azt az európai uniós bíróság és az Európai Unió Bírósága sem állapította meg annak érvénytelenségét, e vámok az említett rendelkezés értelmében továbbra is jogszabály szerintinek minősülnek.

4) A 2913/92 rendelet 236. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azon körülmény, hogy a dömpingellenes vám kivetéséről szóló rendeletet az európai uniós bíróság egészében vagy részben semmisnek nyilvánította, nem minősül az e rendelkezés értelmében vett előre nem látható körülménynek vagy *vis maiornak*.

Aláírások